

๑

“อู๊ว! อู๊ว! อู๊ว!”

ทารกตัวน้อยแผดเสียงร้องให้จ้าดังก้องไปทั่วผืนทราย ท่ามกลางความดีใจของผู้คนมากมายที่ต่างหลั่งไหลเข้ามาร่วมแสดงความยินดีกับสมาชิกคนใหม่ ผู้ถือกำเนิดขึ้นภายใต้ผืนทรายสีทองอันกว้างใหญ่แห่งนี้

ทารกน้อยแรกเกิดดิ้นไปมาอยู่ในอ้อมแขนของหญิงชราร่างเล็ก ศีรษะของหญิงชราเต็มไปด้วยผมสีขาวยที่ปล่อยกระเซิงยาวลงมาถึงกลางหลัง นัยน์ตาสีนิลดูจะมีพลังลึกลับจ้องมองไปยังใบหน้าน้อยๆ จมูกลิ้นนำซึ่งที่กำลังไม่สับอารมณ์และเริ่มส่งเสียงร้องต่อต้านอ้อมกอดที่ไม่คุ้นเคย ชั่วครู่ใบหน้าที่เหี่ยวแห้งที่ผ่านวัยมากกว่าหกสิบปีก็ผุดรอยยิ้มแปลกตากล้ายดังชอบใจเจ้าตัวน้อยนี้ยิ่งนัก

“เลี้ยงเจ้าตัวน้อยให้ดี ในวันข้างหน้า เจ้าตัวน้อยนี้จะนำความผาสุกมาสู่ทะเลทรายซาฮาราของเรา”

น้ำเสียงแหบพร่าย้ำบอกถึงนัยความหมายบางอย่าง ก่อนร่างของแม่เฒ่าที่ชาวทะเลทรายทั้งหลายต่างให้ความเคารพจะเดินลับหายไปสู่

ใจกลางความแว้งว้างของท้องทะเลทรายซาฮามาสเพียงลำพัง...

ยี่สิบปีผ่านไป

“ออกไปให้พ้นหน้า!” คาลิก อัลฟาเรล ตวาดเสียงดังลั่นห้องอย่างโกรธจัด

สิ้นเสียงตวาด ชายสามคนที่เตรียมรอรับคำสั่งจากคาลิกรีบลงลานออกไปอย่างรวดเร็ว ด้วยเพราะรู้อารมณ์ของเจ้านายดีว่ายามโมโหนั้นร้ายเพียงใด ส่วนคนที่เหลือเมื่อเห็นสีหน้าทนายทรุ่นที่ห้าของตระกูลอัลฟาเรล บึ้งตึง ก็ยั้งงันไม่กล้าแม้แต่ขยับตัว บรรยากาศภายในห้องจึงตกอยู่ในความเงียบและตึงเครียดทันที

“เลี้ยงให้เปลืองเงิน งานง่าย ๆ แค่นี้ทำไม่ได้ ถ้าฉันรู้ว่าใครเป็นคนที่อยู่เบื้องหลังเผาคลั่งน้ำมัน มันไม่ได้ตายดีแน่” คาลิก อัลฟาเรล ทายาทที่เหลือเพียงคนเดียวของตระกูลอัลฟาเรลคำรามเสียงเหี้ยมอย่างไม่พอใจ ก่อนเจ้าตัวจะหันมาสั่งคนติดตามด้วยน้ำเสียงห้วนสนิท

“ราชิดไปเตรียมตัว ฉันจะไปคลั่งน้ำมัน”

“ครับ คุณคาลิก” ราชิดรับคำ รีบเดินออกไปทำตามคำสั่ง

คาลิกนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยความเจ็บใจ คลั่งน้ำมันขนาดใหญ่ของอัลฟาเรลถูกลอบวางเพลิงติดๆ กันเป็นครั้งที่สามในรอบหนึ่งเดือน และตั้งแต่เกิดเรื่องก็ไม่สามารถหาตัวคนร้ายหรือผู้บงการที่อยู่เบื้องหลังได้สักครั้ง ดังนั้นในวันนี้เขาจะต้องลงไปจัดการเรื่องทั้งหมดด้วยตนเอง เพื่อให้ไอ้พวกลอบกัดทั้งหลายรู้ว่าถ้าคิดจะก่อเรื่องกับ คาลิก อัลฟาเรล แล้วลอยนวลอยู่อย่างมีความสุข พวกมันก็คิดผิดมหันต์ เพราะบทเรียนของคนที่กำลังกำแหงมหายามหมื่นตระกูลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในรัฐซาฮามาสมียุจดจบเพียงสถานเดียว...ตาย

ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง เฮลิคอปเตอร์ส่วนบุคคลของตระกูลใหญ่ที่มีอิทธิพลมายาวนานกว่าร้อยปีของรัฐซาฮามาสได้ลงจอดใกล้คลั่งน้ำมันกลางทะเล-

ทนายชาฮามาส ซึ่งทันทีที่ศาลิก้าवलลงมาจากเฮลิคอปเตอร์ ชายหนุ่มก็ไม่รีรอที่จะสอบถามสาเหตุจากหัวหน้าคนงานที่ออกมาเรียกร้องด้วยความตื่นตระหนก หลังจากเพิ่งทราบข่าวด่วนว่าศาลิกจะมาที่นี่

“ทำไมไฟถึงไหม้” ศาลิกถามเสียงห้วน

“เอ่อ...ไม่ทราบสาเหตุที่แท้จริงครับ แต่น่าจะเป็นเพราะความประมาทของคนงาน” หัวหน้าคนงานก้มหน้าก้มตา ตอบไม่เต็มเสียงนัก

ศาลิกหวัดสายตาก้าวออกไปยังคนตอบเขม็ง พร้อมกับพูดลำทับขึ้นด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด “ให้เวลาสามวัน ถ้าไม่มีคำตอบที่ดีกว่านี้ อัลฟาเรลไม่คิดเลี้ยงพวกที่ไร้ประสิทธิภาพ ประมาทจนละเลยทำให้ไฟไหม้ได้ถึงสามครั้งในหนึ่งเดือน และขอรายชื่อคนที่เข้าเวรและทำงานในวันนั้นทั้งหมดให้ราชิด”

“ครับ คุณศาลิก” หัวหน้าคนงานตอบรับเสียงสั่น เพิ่งรู้ซึ่งด้วยตนเองก็ในวันนีวาคอนอย่าง ศาลิก อัลฟาเรล ไม่ชอบคำตอบที่ไม่ต้องการฟัง

“ราชิด ตามไปเอารายชื่อมา แล้วเรียกทุกคนที่มีรายชื่อไปพบที่กลางลานนั้น” ศาลิกชี้ไปที่กลางลานกว้างที่อยู่ใจกลางคลังน้ำมัน

จากนั้นไม่นานนัก คนงานร่อยกว่าคนก็มารวมตัวกันตามคำสั่งของเจ้าของอัลฟาเรล

ศาลิกกวาดตามองคนงานชายหญิงร่อยกว่าชีวิตที่มีรายชื่ออยู่บนแผ่นกระดาษ และประกาศเจตนาของตนเองให้ทุกคนที่ยืนอยู่ได้ยินอย่างชัดเจน

“ภายในสามวัน ถ้าหาคนวางเพลิงไม่ได้ ทุกคนที่มีรายชื่อในกระดาษแผ่นนี้ให้เก็บของออกไปจากที่นี่ อัลฟาเรลไม่ต้องการให้บุคคลที่อาจมีส่วนพัวพันคิดไม่ซื่อมาทำงานร่วมกันอีก”

สิ้นคำประกาศ เสียงอื้ออึงถามกลับดังกระหึ่ม

“พวกเราผิดตรงไหน”

“ทำไมต้องไล่พวกเราออก”

“ไม่ผิด แต่ในเมื่อหาตัวคนร้ายไม่ได้ ทุกคนต้องร่วมกันรับผิดชอบ”

คำตอบเด็ดเดี่ยว แวตากร้าวแข็งไม่ยอมอ่อนข้อของผู้นำอัลฟาเรล ทำให้คนงานถึงกับผงะในท่าทางเอาจริงนั้น

“ถ้าไม่อยากไปก็หาตัวคนวางเพลิงมาให้ได้” ราซิดพูดต่อจากเจ้านายตนเอง

“พวกเราไม่ยอม! พวกเราไม่ได้เป็นคนทำ!” เสียงคนงานตะโกนฮึดฮัด ไม่ยอมรับ

คาลิคหันไปจ้องมองคนพูดแวตาทะเยียม ก่อนจะตวาดเสียงห้วนอย่างไม่แยแส “ถ้าใครไม่ยอม ก็เก็บของไปซะ เดี่ยวนี้!”

ความเจียบเข้าปกคลุมไปทั่วกลางลานใหญ่ คนงานร่อยกว่าคนต่างหยุคซังก็ย่นนิ่ง อากาไม่พอใจต่อต้านคำสั่งของคาลิคลดลงจนแทบไม่มีให้เห็น เมื่อคนงานทุกคนต่างรู้แน่ชัดถึงการแสดงออกของคาลิคที่ไม่ยอมให้ต่อรองหรือตกลงใดๆ นอกเหนือจากสิ่งที่เขาพูดไว้ก่อนหน้าเท่านั้น

“ราซิด กลับ” คาลิคหันมาสั่งคนติดตามและเดินออกไปด้วยท่าทางไม่สนใจใคร เหมือนต้องการจะประกาศให้ทุกคนรับรู้ว่าหมดเวลาอันมีค่าของ คาลิค อัลฟาเรล ที่ต้องเดินทางมาค้ำประกันเพื่อจัดการเรื่องที่เกิดขึ้นในครั้งนี้

เฮลิคอปเตอร์ที่เพิ่งร่อนลงจอดไม่ถึงสิบนาทีลอยตัวขึ้นสู่ท้องฟ้าอีกครั้ง

“จะดีหรือครับคุณคาลิค ถ้าทางเราจะให้คนงานออกหมด” ราซิดถามเจ้านายด้วยความหนักใจ คนงานกว่าร้อยคนโดนไล่ออกในคราวเดียวกันคงเป็นเรื่องที่ไม่ดีแน่

“ทำตามที่คุณสั่งก็พอ ถ้าหาตัวคนร้ายไม่ได้ ใครเกี่ยวข้องไล่ออกให้หมด” คาลิคตอบน้ำเสียงเย็นชา เขาให้อากาสคนพวกนั้นมากเกินไปแล้ว

“ครับ คุณคาลิค” ราซิดพยักหน้ารับ ไม่คิดโต้แย้งคำสั่งของเจ้านาย เพราะจากการที่ทำงานด้วยกันมาอย่างยาวนานเกือบทั้งชีวิต สิ่งไหนที่คาลิค

ลิ่ง น้อยนักที่จะมีการเปลี่ยนแปลง

“คุณคาลิคครับ” น้ำเสียงตื่นตระหนกดังขึ้นจากทางด้านหลังที่นั่ง
“มีอะไร”

“มีระเบิดซุกไว้ที่ท้ายเครื่องครับ” หนึ่งในคนติดตามของคาลิคเอ่ย
ปากบอกเจ้านายเสียงเครียด หลังจากเลิบบนไปเห็นกล่องแปลกปลอม
ซุกซ่อนไว้ด้านท้ายตัวเครื่องจึงลุกขึ้นเพื่อไปตรวจสอบ ก่อนจะเห็นว่าสิ่งที่
พบเจอภายในกล่องคือระเบิดที่พร้อมจะระเบิดได้ทุกเวลา

“บ้าเอ๊ย! เอาเครื่องลง” คาลิคสั่งนักบินให้นำเครื่องลง แล้วรีบลงไปดู

“ระเบิดแบบตั้งเวลาครับ” ราชิตงยหน้าขึ้นบอกคาลิค หลังจากก้ม
ลงตรวจดูแผงวงจรระเบิด

“มีเวลาเหลือเท่าไร” คาลิคถามกลับน้ำเสียงเย็นเยียบ

“สามนาที่ครับ” ราชิตตอบเสียงเครียด

คนอื่นๆ ต่างหันหน้าเสียเมื่อรู้ว่าเวลาสามนาที่นั้นเหลือน้อยมาก ยกเว้น
คาลิคที่ทำหน้าสงบนิ่ง แต่ดวงตาทั้งสองข้างกลับลุกโชนไปด้วยไฟแค้น
ส่อให้เห็นถึงความโกรธจัดที่โดนลอบก่อดังนั้น

นักบินรีบนำเฮลิคอปเตอร์ลงจอดฉุกเฉินกลางทะเลทรายอย่าง
เร่งด่วนเพื่อให้ทันเวลาที่เหลืออยู่ ทันทีที่เครื่องลงจอด ทุกคนต่างรีบกระโดด
ลงจากเฮลิคอปเตอร์และวิ่งออกจากตัวเครื่องอย่างรวดเร็ว

บีม! บีม! บีม!

เสียงระเบิดดังสนั่นสามครั้งซ้อน ขึ้นส่วนเฮลิคอปเตอร์กระจายว่อน
ไปทั่วท้องฟ้า พร้อมๆ กับควันสีดำที่ลอยพุ่งขึ้นไปในอากาศ

ทุกคนรีบวิ่งหนีออกไปให้ไกลที่สุดจากรัศมีของเปลวไฟที่กำลัง
ลุกไหม้เศษซากของเฮลิคอปเตอร์ซึ่งกระจัดกระจายเกลื่อนอยู่บนพื้นทราย
เมื่อทั้งหมดวิ่งพ้นออกมาในระยะที่ปลอดภัย ราชิตก็ไม่รอช้า รีบเข้าไป
สอบถามอาการของเจ้านายอย่างเป็นทางการ

“คุณคาลิค ไม่เป็นอะไรนะครับ”

“ไม่เป็นไร แล้วพวกเรามีใครเป็นอะไรบ้างไหม”

“ปลอดภัยทุกคนครับ” ราซิดตอบแทนทุกคน

คาลิคมองลูกน้องสี่คนที่มาด้วยกัน รวมทั้งนักบินอีกสองคน เมื่อเห็นว่าทุกคนปลอดภัย ผู้นำอัลฟาเรลจึงพยักหน้าเบาๆ “ราซิด หาทางติดต่อกันของเรา”

“ครับ” ราซิดรับคำ รีบหันไปปรึกษานักบินทั้งสองคนว่ามีหนทางไหนบ้างที่จะติดต่อกับส่วนกลางได้ในสถานการณ์แบบนี้

เสียงอื้ออึงที่ดังมาแต่ไกลคล้ายมีคนกลุ่มใหญ่กำลังมุ่งตรงมา ดึงความสนใจของคาลิคและคนติดตามให้หันไปมองอย่างไม่ไว้วางใจ

“พวกเราเตรียมตัว” คาลิคสั่งลูกน้องให้เตรียมพร้อมรับมือ

ภาพม้าเกือบยี่สิบตัวห้อยตะบึงจนฝุ่นตลบปรากฏอยู่ในสายตาของคาลิค กลุ่มคนแปลกหน้าสวมชุดดำทั้งชุดชักม้าเข้ามาใกล้กลุ่มของเขา และหยุดล้อมเอาไว้เหมือนลองหยั่งเชิงซึ่งกันและกันก่อน

“ท่าจะไม่ดีครับ ไม่รู้ว่าเป็นคนพวกไหน” ราซิดกระซิบบอกเจ้านาย

ผู้นำอัลฟาเรลพยักหน้า สายตาจ้องมองผู้มาใหม่ด้วยความไม่พอใจ ยิ่งเห็นสายตาของคนที่เขาคิดว่าเป็นตัวหัวหน้าที่มองสำรวจไปทั่วอย่างเยาะเย้ย ยิ่งทำให้เขาหงุดหงิดจนใบหน้าบึ้งตึง

“ฮ. ของพวกเรานะ” ราซิดเอ่ยปากทำลายความเงียบเป็นคนแรก

“เราตาไม่บอด จะได้ไม่เห็นว่ามีซากพวกนั้นอยู่”

น้ำเสียงกวนประสาทพร้อมกริยาชักโหลให้รู้ว่าเป็นแล้ว ทำเอาคนถามคาดไม่ถึงว่าจะเจอกับคำตอบแบบนี้

“รู้หรือไม่ ที่นี่ถิ่นใคร” ชายชุดดำคนเดิมจ้องมองมาทางคาลิค ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงข่มขู่แกมวางอำนาจ

“ทะเลทรายซายามาสเป็นของชาวซายามาสทุกคน ไม่ได้เป็นถิ่นของใคร” คาลิคตอบเสียงทวน ไม่เคยมีสักครั้งที่จะมีใครใช้วาจาโอหังเช่นนี้ถามใส่หน้าเขาตรงๆ

ปัง! ปัง!

เสียงปืนที่ยิงขึ้นฟ้าสองนัดซ้อน ตามติดด้วยเสียงทวาดดังลั่นอย่างไม่พอใจของชายชุดดำคนเดิม “นั่นก็จำไว้ ไอ้คนหน้าโง่ ที่นี่คือถิ่นของภูตดำทะเลทราย จำไว้ให้ดีๆ ก่อนที่ร่างของพวกเจ้าทั้งหมดจะถูกฝังแห้งตายซากอยู่ที่นี่”

“เจ้าว่าใครโง่!” คาลิคคำรามลั่น โกรธจัดกับคำพูดสามทหารของบุคคลตรงหน้า ชั่วชีวิตนี้ คาลิค อัลฟาเรล ไม่เคยโดนดูถูกว่าโง่มาก่อน

“สมควรเป็นเจ้านั้นแหละ โดนว่าโง่แล้วยังไม่รู้ตัว ฮี โง่เงาจริงๆ” ชายชุดดำคนเดิมเหยียดปากดูถูก ก่อนปรายดวงตากลมโถมองอย่างสะใจ ที่เห็นอีกฝ่ายกำหมัดแน่น ใบหน้าที่บูดบึ้งตั้งแต่แรกเห็นกลับบิดเบี้ยวยิ่งกว่าเดิม แค่นี้ก็ทำให้อาสรู้สึกละใจ หลังจากหมั่นใส่ใบหน้ากวนอารมณ์นี้มาตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นหน้า

“เจ้า! เจ้า!” คาลิคโมโห เดือดจนพูดไม่ออก ได้แต่ใช้สายตาส่องราวกับจะแผดเผาร่างตรงหน้าให้มอดไหม้เป็นจุณ

อาสมองตอบอย่างไม่เกรงกลัว ซ้ายยังแบะปากทำท่าย จนคาลิคสุดจะทนทวาดลั่นเสียงก้อง

“จัดการพวกมัน!”

คนติดตามของคาลิคชักปืนออกมาด้วยความรวดเร็ว แต่ก็ไม่ทันความเร็วของอีกฝ่ายที่ชักปืนร่วมยี่สิบกระบอกจ่อยิงมาทางคาลิค

“คุณคาลิคใจเย็นๆ ครับ” ราชิตกระซิบเตือนเจ้านายไม่ให้รู้วาม

คาลิคยืนนิ่งกักฟันกรอดจนกรามสองข้างนูนเป็นสัน เมื่อถูกคนตรงหน้าหมิ่นศักดิ์ศรีแล้วต้องทนยืนเฉยโดยที่ตนเองทำอะไรไม่ได้ เพราะเป็นฝ่ายเสียเปรียบทั้งกำลังคนและอาวุธ

เสียงหัวเราะเย้ยหยันที่ตั้งลดล่ำคอคคนตัวเล็กที่สุดแต่กลับวางท่ายิ่งใหญ่กว่าใครทั้งหมด กระแทกใจคาลิคให้โมโหเดือดดาลยิ่งขึ้น ชายหนุ่มพยายามข่มโทสะที่ตีขึ้นระลอกแล้วระลอกเล่าจนแทบกระอัก แต่อีกฝ่าย

กลับเหมือนยิ่งยั่วยิ่งกว่า โดยเฉพาะรอยยิ้มเยาะที่จับอยู่บนใบหน้านมอมแมมที่ดูแล้วช่างขัดลูกนัยน์ตากวนโมโหนัก

“พวกเราไม่คิดเป็นศัตรูกับทางท่าน เราเพียงผ่านมาเท่านั้น” ราซิดรีบแก้ไขสถานการณ์เพราะไม่อยากให้เรื่องบานปลายไปมากกว่านี้ ด้วยตนเองรู้อยู่เต็มอกว่าคนชุดดำพวกนี้ไม่ธรรมดา ชื่อเสียงของเหล่าภูตดำทะเลทรายนั้นเขาเองก็เคยได้ยินมาเนิ่นนาน

“ราซิด ไม่ต้องพูดมาก แลกหนึ่งล้านเหรียญสำหรับม้าเจ็ดตัวพร้อมน้ำและเสบียง” คาลิคลั่งเสียงเข้ม หวังใช้เงินยุติปัญหาและความเดือดร้อนของตนเอง

เสียงพิมพ์ห่าหนึ่งล้านเหรียญดังขึ้นเบาๆ จากกลุ่มคนชุดดำตรงหน้า คาลิคลังสึหน้าเขี่ย คิดดูแคลนในใจ...สุดท้ายก็หนีไม่พ้น พวกโลมมากซื้อได้ด้วยเงิน เหมือนๆ กันหมดทั้งนั้น

“น้อยไป!” เสียงเดิมที่คาลิกไม่ยอมได้ยินได้กลับ

คาลิจ้องคนพูดเขม็ง สีน้าดูถูกเต็มที่ “เท่าไรถึงจะคุ้มกับความโชครืดครั้งนี้”

“หี ถ้าโชคดีย่างนี้ต้องเอาให้คุ้ม” อาลีมองปราดไปทั่วร่างคาลิครวกับกำลังประเมินราคาความโชครืดในครั้งนี้ ก่อนเสียงเล็กๆ ที่เจ้าตัวยพยายามดัดให้ดูห้าวแข็งจะส่งคนของตนเองดังลั่น “พาไอ้หมอนี้กลับไปด้วยดีกว่า ทำทางมันจะรวยไ้เล่น”

“อาลี จะดีหรือ ถ้าท่านหัวหน้ารู้ว่าพวกเราพาคนนอกกลับไปด้วย...” อัลดันรีบกระซิบอย่างไม่เห็นด้วย

“ดีน้าอัลดัน แล้วไม่ต้องเป็นห่วง ที่เหลือเราจะจัดการเอง” อาลีหันมาบอกด้วยความเชื่อมั่นว่าจะจัดการได้ เพราะถ้าวันนี้ตนเองไม่ได้สั่งสอนเจ้าคนอวดรวยหน้าบู่นั้น ซาตินี้คงไม่มีวันเป็นสุข

“รู้หรือไม่ว่าพวกเจ้ากำลังเล่นอยู่กับใคร” คาลิคลุ่ดจะทน ตะคอกเสียงเดือดดาลดังลั่น แล้วตามต่อด้วยการประกาศให้อีกฝ่ายรับรู้ว่าเขาเป็น

ใคร เหมือนเตือนว่าอย่าได้กำเริบกับเขาให้มากนัก

“คา-ลิก-อัล-ฟา-เรล” คาลิกเน้นย้ำทีละคำ

“คาลิก อัลฟาเรล” อาลีขมวดคิ้วทวนชื่อเบาๆ

คาลิกยิ้มเยาะในใจ เมื่อเห็นสีหน้าอีกฝ่ายนิ่งชะงักเหมือนขบคิดอย่างหนัก ไอ้เด็กหน้าอ่อนเมื่อวานขึ้นคงกลัวจนตัวสั่นเมื่อรู้ว่าเขาเป็นใคร มีอิทธิพลมากมายแค่ไหนในรัฐชาฮามาสแห่งนี้

“ไม่เห็นเคยได้ยิน พวกเจ้าเคยได้ยินไหม” อาลีหันมาถามคนอื่นๆ ซึ่งทุกคนก็ส่ายหน้าว่าไม่เคยได้ยินเหมือนกัน

คาลิกแทบกระอักที่คนเหล่านี้ไม่รู้จัก คาลิก อัลฟาเรล โหนกแก้มชายหนุ่มแดงเข้มทันที พร้อมๆ กับโห่สะท้านขึ้นเป็นริ้วๆ

“คาลิก อัลฟาเย่ ตามพวกเรากลับไปซะดีๆ อย่าให้พวกเราต้องใช้กำลังลากเจ้าไปด้วย” อาลีเชิดหน้าขึ้น และส่งเสียงข่มขู่อย่างไม่สะทกสะท้าน แม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายดูท่าจะโกรธจัด แต่คนอย่างอาลีมีหรือจะสนใจ ซ้ำยังรู้สึกพอใจมากขึ้นด้วยซ้ำ

คาลิกหายใจหอบแรงอย่างคนโกรธสุดๆ เมื่อทั้งสองกำแน่นจนแดง คนพวกนี้กล้าดียิ่งไปถึงไม่รู้จักระกูลอัลฟาเรลที่มีอิทธิพลล้นฟ้า และแทบจะเป็นเจ้าของชาฮามาสแต่เพียงผู้เดียวอย่างนี้ ยิ่งคิดผู้นำอัลฟาเรลยิ่งเจ็บใจ เพราะคนเถื่อนไร้การศึกษาที่แม้กระทั่งชื่อสกุลที่ยิ่งใหญ่ของเขายังโดนเรียกผิดๆ

ราชิดมองหน้าเจ้านายอย่างกลัวใจ คุณคาลิกไม่เคยโดนใครลงตีต่อหน้าแบบนี้มาก่อนสักครั้ง แม้กลับหลังก็ไม่เคยมีใครกล้า แต่คนพวกนี้ถึงกับกล้าต่อกรกับเขาซึ่งๆ หน้า ราชิดจึงได้แต่พูดไม่ออก ไม่รู้จะจัดการปัญหาตรงหน้าได้อย่างไร

“ไม่ไป!” คาลิกกระแทกเสียงห้วน มองชายหนุ่มตัวเล็กเซมึงอย่างอยากฆ่าให้ตายคามือ

อาลีตัวต่ายตาจ้องตอบเหมือนไม่พอใจคำตอบที่ได้ยิน ก่อนจะหัน

ไปสั่งคนของตนเองด้วยท่าทางเอาจริง พร้อมทั้งชี้นิ้วไปที่คาลิก “จับเจ้านั่นกลับไป”

ชายชุดดำสิบคนกระโดดลงจากหลังม้าตามคำสั่ง เพื่อจะเข้าไปจับชายร่างสูงที่มีใบหน้าคมเข้มตามที่อาลีสั่งการ

คนของคาลิกชักอาวุธพร้อมสู้ รวมทั้งขยับขึ้นหน้าเป็นเกราะกำบังเพื่อกันไม่ให้คาลิกต้องตกอยู่ในวงล้อมของกลุ่มชายชุดดำที่กำลังเดินเข้ามา ทั้งสองฝ่ายหยุดชะงักในระยะห่างกันไม่เกินสองเมตร สถานการณ์ตกอยู่ในสภาวะตึงเครียด ปืนของทั้งสองฝ่ายถูกชักมาเตรียมพร้อมหากเกิดมีการปะทะกัน

“ตามพวกเราไปเถอะ พวกเราไม่อยากใช้กำลัง ถึงยังงิพวกท่านก็ไม่มีทางรอดจากทะเลทรายเกินสองวันแน่ พวกท่านไม่มีทั้งน้ำและเครื่องยังชีพ ที่นี้ใจกลางทะเลทรายซาฮามาสไม่มีแม้กระทั่งสัญญาณดาวเทียม ไม่มีใครตามหาพวกท่านเจอได้หรอก” ฮัสซันยกเหตุผลขึ้นมาบอกให้อีกฝ่ายยอมจำนนแต่โดยดี เขาไม่อยากใช้กำลังห้ามนั้น ถึงแม้ว่าทางฝั่งตนเองจะเป็นต่อ แต่การรังแกคนที่ไม่มีทางสู้ไม่ใช่หลักการของภู่ตดำทะเลทราย และถ้าท่านอาห์มาลรู้เข้าคงไม่พอใจแน่ถ้ามีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น

“ฮัสซัน ไม่ต้องไปพูดดีกับคนพวกนั้น ถ้าเจ้านั้นไม่ไปก็ลากคอไปเลย” อาลีสั่งล่ำทับด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยพอใจที่เห็นคนของตนเองพูดดีกับฝ่ายตรงข้าม

คาลิกกัดฟันกรอดๆ เมื่อได้ยินคำว่า ‘ลากคอไปเลย’ จากปากเล็กๆแดงๆ ที่เอาแต่สั่งอย่างเดียว

“เป็นแต่สั่งคนอื่น ถ้าเจ้าแน่จริงก็มาสู้กันตัวต่อตัว” คาลิกท้าทาย ด้วยรู้ว่าถ้าใช้กำลังเข้าสู้ ฝ่ายเขาไม่มีทางชนะแน่นอน ดังนั้นหนทางเดียวที่จะรอดพ้นได้ในสถานการณ์นี้คือต้องสู้กันแบบตัวต่อตัว โดยเอาอิสรภาพของเขาเป็นเดิมพัน

“เฮอะ! นึกว่าเราโง่หรือ ทั้งกำลังและอาวุธ เราเป็นต่อพวกเจ้าทั้งนั้น

ทำไมเราต้องมาสู้กันตัวต่อตัวอีก ผันหวานไปเลย แผนนี้ใช้ไม่ได้ผลหรอก”
 อาลีชักสีหน้าเย้ยแถมที่

“ที่แกอุตด่าทะเลทรายก็ราคาคุย” คาลิคเย้ยกลับ

“หุบปาก! อย่ามาพูดพล่อยๆ” อาลีตวาด ภายในใจเดือดปุดๆ และด้วยความโมโหที่อีกฝ่ายพูดจาดูถูกอุตด่าทะเลทราย อาลีจึงทำกลับ “ก็ได้ ในเมื่อเจ้าอยากรหาที่เอง ตัวต่อตัวแบบไหนก็ว่ามา ปามิดเป็นไง ใครพาเข้าป่าได้ก็ถือว่า คนนั้นเป็นฝ่ายชนะ กล้าหรือเปล่า คาลิค อัลฟาเย่”

“ได้ ถ้าเจ้าแพ้ มาเจ็ดตัวพร้อมเสบียงเป็นของข้า” คาลิคเอ่ยข้อเดิม
 พันในการแข่งขันครั้งนี้

“ได้ ถ้าเจ้าแพ้ พวกเจ้าทั้งเจ็ดเป็นทาสของเรา” อาลีเอ่ยตามอย่าง
 ไม่ยอมแพ้

ทั้งสองคนจ้องตากันขมึง ก่อนที่ทั้งคู่จะพยักหน้ารับข้อตกลงสัญญา
 เดิมพันด้วยมาดเย่อหยิ่ง ไม่นานนักมิดและเป้าก็พร้อมสำหรับการประลอง
 ที่กำลังจะเกิดขึ้นในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า

“ราชิต พวกเราจะกลายเป็นทาสหรือเปล่า” หนึ่งในคนติดตามของ
 คาลิคกระซิบถามราชิตเสียงกระซิบ

“เห็นอย่างนี้เถอะ เจ้านายเราไม่เบาอะ” ราชิตตอบอย่างให้กำลังใจ
 เพื่อน เมื่อทุกคนได้กลายเป็นของเดิมพันตามเจ้านายไปด้วย

“แต่ทำทางเด็กนั่นจะมีฝีมือไม่เบา”

เสียงพูดคุยก่อยๆ เงียบหายไป เมื่อเวลาแห่งการชี้เป็นชี้ตายของ
 อีสรภาพกำลังจะเริ่มขึ้น

“หนึ่งครั้งสำหรับการปามิด ใครพาได้ก็ล้จุดสีแดงที่สุดและมิด
 ไม่หล่นลงพื้นจะเป็นผู้ชนะ” ฮัสซันบอกกติกาให้คาลิคและอาลีรับรู้ ก่อน
 ตนเองจะเดินเลี้ยวออกไปและทิ้งให้ทั้งสองคนยืนประจำที่รอเตรียมพร้อม

“เจ้าก่อน” คาลิคพูดเสียงห้วน

“ฮี เจ้าทาสหน้าขาวๆ อย่างน้ำตาตกในก็แล้วกัน” อาลีพูดข่ม

“ทำให้ได้ก่อนแล้วค่อยคุย เด็กสกปรก” คาลิคมองเหยียดๆ ใส่เจ้าเด็กหน้าอ่อนตัวเท่าเมี่ยงที่มีความสูงเลยไหล่เขามาคนเดียว หนำซ้ำหน้าตายังมอมแมม สกปรกสุดๆ วันๆ คงคลุกฝุ่นคลุกทราย น้ำท่าไม่อาบ ถึงได้ดูแล้วสังเวชลูกนัยน์ตานัก

“เจ้าว่าใครสกปรก” เสียงแว่ดๆ ถามกลับไม่พอใจ

“เจ้านั้นแหละ” คาลิคตอบซัดๆ ใส่หน้า

“ไอ้...”

ฮัสซันปราดเข้ามาหาขางเมื่อเห็นอาลีทำท่าจะกระโจนเข้าใส่อีกฝ่าย “พอเถอะอาลี ปามิดดีกว่า เดี่ยวพระอาทิตย์ตกดินเสียก่อน ท่านอาห์มาลต้องไม่พอใจแน่ถ้าพวกเรากลับไปถึงตอนค่ำ”

ชื่ออาห์มาลทำให้อาลีสงบลง แต่สายตายังมองคู่อริอย่างจะกินเลือดกินเนื้อเหมือนเดิม

อาลีพยายามข่มจิตใจ หยิบมิดขึ้นมากำแน่น และขว้างออกไปด้วยท่าทางทะมัดทะแมง มิดเล่มเล็กพุ่งตรงไปอย่างรวดเร็วและแรง ก่อนจะปักลงใจกลางเป้าตรงจุดสีแดงอย่างพอดีพอดี เรียกได้ว่าหนนี้เป็นการปามิดของอาลีได้ตรงเป่าอย่างสมบูรณ์แบบที่สุด

“ฮี! ทาส” อาลีเย้ยเสียงดัง มองคนที่อนาคตจะเป็นทาสของตัวเองด้วยความล้าพองใจ การปามิดถือเป็นสิ่งที่เรอณัดที่สุด คงต้องสมน้ำหน้า ทาสส่วนตัวล่วงหน้าแล้ว

คาลิคมองมิดที่ปักกลางเป้าอย่างเย็นใจ ไม่สนใจอาการเยะเย้ยของฝ่ายตรงข้าม ผลงานของไอ้เด็กตัวเล็กคนนี้จะทำให้เจ้าตัวผยองนี้กว่าจะชนะเขาได้ คาลิคกระตุกยืมมุมปากนิดหนึ่งเมื่อนึกว่าใครกันแน่ควรจะเป็นคนยืมเย้ยคนสุดท้าย

เสียงมิดพุ่งแหวกอากาศเร็วและดังจนทำให้คนที่มองตกตะลึงตาค้าง แต่ผลงานที่เกิดขึ้นจากฝีมือของผู้นำอัลฟาเรกลับทำให้ทุกคนต้องตกตะลึงตาค้างยิ่งกว่า เมื่อมิดเล่มเล็กก่อนหน้าที่ปักไว้ตรงกลางเป้ากลับหลุดร่วงลง

ไปอยู่บนพื้นทราย และถูกแทนที่ด้วยมิดอีกเล่มที่ปักตรึงเป้าจมมิดด้าม เรียกได้ว่าความแรงของมันผลักดันอีกเล่มกระเด็นตกไป

คาลิคยมสละใจ มองหน้าคู่ต่อสู้ตัวเล็กกระฉอยที่กำลังตาเบิกกว้าง อย่างไม่เชื่อในสิ่งที่เห็น

“หึๆ” เสียงหัวเราะเยาะดังลอลดล่ำคอบหนาของคนที่เป็นผู้ชนะ

“ม้าเจ็ดตัวกับเสบียงและน้ำเป็นของท่าน” ฮัสซันนำม้า น้ำ พร้อมเสบียงยื่นให้ฝ่ายผู้ชนะด้วยความรู้สึกทึ่งในฝีมือของผู้ชายตรงหน้า

ราชิดและคนติดตามรับของแทนเจ้านายด้วยความโล่งอก ที่ไม่ต้องตกเป็นทาสจำเป็นให้แก่คนของฆูตดำทะเลทราย

อาลิกัดฟันกรอดๆ จะไม่มีทางยอมเสียทาสส่วนตัวพวกนี้ไปเด็ดขาด “ม้าเจ็ดตัว เสบียงและน้ำ ให้ไปตามสัญญาแล้ว แต่ถึงยังไงพวกเจ้าก็ต้องไปกับเรา”

คาลิคหันขวับกลับมาจ้องหน้าคนผิวดำพูด พร้อมทวาดเสียงกร้าว “คิดจะคืนคำ ผิดสัญญาใช่ไหม!”

“ม้า น้ำ เสบียง อยู่ในสัญญา แต่ที่พวกเจ้าต้องตามพวกเราไปไม่มีในข้อตกลงกันนี้ใช่ไหม...ไม่เห็นได้ยิน” อาลิจัดหน้าตอบ แกว่งตาเปล่งประกายเจ้าเล่ห์

“เจ้า! เจ้า!” คาลิคพ่นลมหายใจออกมาอย่างแรง จนสุดๆ เมื่อโดนอีกฝ่ายตลบหลังโงกกันซึ่งหน้า

กรึก!

อาลิจักป็นเข้าจ่อข้างลำตัวคาลิคอย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งข่มขู่เสียงเหี้ยม “ว่าง่ายๆ ไม่อย่างนั้นเนื้อทะเลแห้ง”

คนติดตามของคาลิคมองเจ้านายตนเองถูกบีบจ่ออย่างตกใจ ทุกคนคิดจะชักปืนออกมาสู้ แต่ช้ากว่าพวกของอาลิจที่จ่อปืนเข้าไปที่ศีรษะของราชิดและคนอื่นๆ เรียบร้อยแล้ว

“โง่!” คาลิคคำรามเสียงแหบต่ำ “พวกไร้สัจย์ ชีโง่”

“นำร่ำคาญจริง คร่ำครวญว่าถูกโกงอยู่ได้ นิสัยยังกับผู้หญิง” อาลี
ทำเสียงเบื้อหน่าย ปืนที่จ่ออยู่ข้างลำตัวคาลิถูกกดให้แนบแน่นยิ่งขึ้น “เดิน
ไปขึ้นม้าซะ มีน้ำมีเสบียงพร้อม โกงตรงไหน ทุกอย่างก็ได้ตามที่ต้องการ
แล้ว ยังเรื่องมากอีก เดี่ยวบ๊ิด! ยิงไล่ให้หล”

คนที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นคนโกงดีสีหน้าเยาะเย้ยอย่างช่วยไม่ได้ที่คาลิ
เป็นคนขอเดิมพันเท่านั้นเอง

คาลิโกรจจนควั่นอกหู เพราะตั้งแต่จำความได้ไม่เคยถูกใครหน้า
ไหนเล่นคดโกงกันซึ่งหน้า ที่สำคัญ โกงเพียงอย่างเดียวยังไม่พอ ยังพูดใส่
หน้าเขาเหมือนเขาเป็นคนโง่เขลาที่คิดได้แค่นั้น...คาลิเคียดตลาคจนหน้าดำ
หน้าแดง คิดหาวิธีสั่งสอนไอ้เด็กมั่ววายร้ายให้หลาบจำ ให้รู้จักว่าคนของ
ตระกูลอัลฟาเรลไม่ใช่จะมาหลอกกันได้ง่ายๆ

ชายหนุ่มร่อจหะจนอีกฝ่ายเพลอรีบปิดปืนที่จ่ออยู่ข้างลำตัวออก
อย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งบิตข้อมือเล็กอย่างแรง หวังกระชากปืนออกมาจาก
มือคนโอหังที่กล้าเอาปืนมาจ่อเขา

อาลีตกใจ คาดไม่ถึงว่าจะถูกไต่กลับ สองคนยื้อยุดจุดปืนกันอย่าง
ไม่มีใครยอมใคร ท่ามกลางความตกใจของทุกคน ราชิดห้วงเข้าไปช่วย
เจ้านายอีกแรงแต่ถูกฮัสซันขวางไว้ การลงไม้ลงมือของอีกคู่จึงเริ่มขึ้น จาก
นั้นก็ตามติดมาอีกหลายคู่ซุลมุนต่อยกันอูตลุดุ่นวาย

ปัง!

เสียงปืนที่ดังขึ้นหนึ่งนัดหยุดทุกคนให้ชะงักค้าง และหันมามอง
ต้นเหตุของเสียงปืน

“โง่ละ บอกแล้วว่าอย่าขัดขึ้น นี่แค่เบาะๆ นะ ถ้าเอาจริงไล่แตกแน่”
อาลีบอกเสียงเหี้ยมอย่างผู้ชนะ

“ไอ้เด็กบ้า! เจ้ากล้ายิง” คาลิคำราม ก้มมองแขนของตนเองที่มีเลือด
ไหลซึมออกมา

ราชิดรีบวิ่งเข้าไปประคองเจ้านาย พร้อมทั้งปฐมพยาบาลห้ามเลือด

โดยมีคนอื่นๆ รุมล้อมมองอย่างเป็นห่วง

อาลีถอยออกมาดูผลงานการฝากธุระสุนไว้บนแขนของอีกฝ่ายด้วย
แวตาสใจที่เห็นคาลิคลื่นฤทธิ์ในแนวมือตนเอง

คาลิคมองหน้าอาลีอย่างเจ็บใจ เขาแค่เพลอนิดเดียวเพราะมัวแต่
สงสัยว่าไอ้เด็กนี้ทำไมผิวมันถึงนิ่มนวล นึกไม่ถึงไอ้เด็กบ้ามันจะลื่นไถลไฉ่ แล้ว
ดูเอาเถอะ ในแวตไอ้เด็กนั้นจะรู้สึกสำนึกผิดสักนิดไหม...ไม่มี ไม่มีสักนิด
มีแต่ความสะใจที่เด่นระริกๆ ในดวงตาเท่านั้น

“นึกไม่ถึงภู่ตาดำทะเลทรายที่ทุกคนต่างชื่นชม จะกลายเป็นคนปาเถื่อน
ไร้อารยะ” คาลิกลัวเสียงเหยียด มองตัวปาเถื่อนที่ไร้อารยะเขม็ง “ลอบกัด
คิดไม่ซื่อ ใช้กำลังที่มากกว่าเอาเปรียบผู้อื่น...”

“โธ้ย! แค่อากเท่านั้น บ่นเหมือนเจ็บจะตาย ตกลงเป็นชายหรือ
หญิงกันแน่ ใจเสาะยังกับม้าตัวเมีย” อาลีโวยขึ้นให้อีกฝ่ายหยุดพูด

“เจ้า! ว่าใครเป็นม้าตัวเมีย” คาลิตะโกนกลับ สุดท้ายกับฝ่ายตรง
ข้ามที่ปากคอเราะรายเหลือใจ

“น่าเมื่อ! ฮัสซันหาผ้ามาอุดปากเจ้าหมอนี่ที่ หนวกหูซะมด! แล้วถ้า
เกิดยังพูดมากอีกก็เอาปิ่นกรอกปากไปเลยจะได้เงียบ บรรยากาศจะได้สงบ”

พูดจบอาลีก็สะบัดหน้าเดินออกไปขึ้นม้า ทั้งให้คนจะถูกผ้าอุดปาก
กำมือแน่น เดือดดาลปุดๆ ยิ่งกว่าลาวาร้อนในภูเขาไฟ

“คุณคาลิครับ ใจเย็นครับ” ราซิดรีบพูด เมื่อเห็นใบหน้าของเจ้านาย
แดงก่ำอย่างคนโกรธจัด

“หันเกลียดไอ้เด็กนั้นที่สุด!” คาลิกัดฟันคำราม

“อย่างกับเราชอบเจ้าตายละ” อาลียังไม่วายหันมาตอบ พร้อมกับ
ชักสีหน้ากวนโทสะใส่จนคาลิต้องหายใจเข้าอย่างแรงเพื่อระงับโทสะ

“อาลี พอเถอะ” ฮัสซันรีบเข้ามาขวางก่อนที่จะเรื่องจะลุกลามไปยิ่ง
กว่านี้ และเมื่อเห็นอาลีเซิดหน้าและชักม้าออกไป เขาก็ได้เอ่ยปากเจรจากับคนถูกยิงที่ตอนนี้มีผ้าพันแขนห้ามเลือดไว้อย่างลวกๆ

“พวกท่านตามพวกเราไปเถอะ ท่านเองก็โดนยิง คงไม่ดีแน่ถ้าจะปล่อยให้แผลมันอักเสบขึ้นมา ขำรับรองว่าพวกท่านจะปลอดภัยได้กลับบ้านเร็วๆ นี่แน่นอน” ฮัสซันให้สัญญาแก่อีกฝ่าย เพราะรู้ว่าอาหฺมาลซึ่งเป็นหัวหน้าของตนเองคงไม่ปล่อยให้อาหฺมาลทำอะไรตามใจแน่ ถ้าเรื่องนั้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศักดิ์ศรีของภู่ตดำทะเลทราย

“คุณคาลิครับ ไปเถอะครับ แผลที่แขนทิ้งไว้คงไม่ดี ถ้าเกิดอักเสบขึ้นมาคงเป็นเรื่องใหญ่” ราซิดเห็นดีด้วย

“แผลแค่นี้ไม่ตายหรอก กับแค่กระสุนถาก” คาลิก้มมองแขนตนเอง กระสุนนั้นแค่ถากไป เจ็บกายนั้นไม่เท่าไร แต่เจ็บใจมีมากกว่ามาก

“ไปเถอะครับคุณคาลิค ตอนนี้อยู่ประกอบการสื่อสารของเราไม่ทำงานแล้วที่นี้ก็ไม่มีสัญญาณใดๆ ให้เราติดต่อกับคนของเราได้สักทาง แต่ถ้าเราตามพวกเขาไป เราอาจหาหนทางได้” ราซิดกระซิบบอกเจ้านายถึงสาเหตุที่ควรจะตามไป

คาลิก็นิ่งเงียบไม่ตอบ

“ฮัสซัน อย่าลืมมัดมือพวกนั้นไปด้วยล่ะ” เสียงตะโกนสั่งยังดังตามมาให้คาลิคต้องเฝ้าปากแน่นอีกหน

ฮัสซันส่ายหน้าพลาถอนใจ หันไปมองคาลิคและพูดเสียงเบา “ขอโทษครับ”

“ใจเย็นครับ คุณคาลิค” ราซิดรีบบอก เพราะกลัวเจ้านายตนเอง

“ช่างมันเถอะ อยาغمัดก็มัดไป” คาลิคกัดฟันพูดเสียงห้วน ยอมยอมมัดมือเป็นครั้งแรกในชีวิต ชายหนุ่มมองเชือกที่มัดข้อมือตนเองสามสี่ตลบอย่างเจ็บใจ คุณแค้นตัวตันเหตุของเหตุการณ์สุดอัปยศในวันนี้

ไ้เด็กโสโครกจอมวายร้าย อย่าให้ถึงที่เขาบ้าง เขาจะมัดทั้งตัวให้ดินไม่ออกร้องไม่ถูก...คาลิคนึกภาพเด็กบ้าถูกมัดด้วยเชือกเส้นหนาจนร่างกายไม่มีที่ว่างแม้แต่นิดเดียว เหลือเพียงลูกนัยน์ตากกลมโตเท่านั้นที่โผล่พ้นเส้นเชือกออกมา แล้วผงกหัวขอร้องงกๆ ให้เขายกโทษให้ด้วยแววตา

ออกอ้อนสำนึกผิดว่าไม่น่ามาหาเรื่องคนอย่าง คาลิค อัลฟาเรล เลย
คาลิคเริ่มนั่งนับเวลารอคอยอยากใหถึงวันที่หน้าเวทมนต์นั้นโดยเร็ว
ที่สุด

ผู้นำขบวนตัวเล็กสุดที่นั่งบนหลังม้าสีดำหน้าระริ่นชอบใจไปตลอด
ทางกลับ อาลีเมิกบานใจเมื่อในที่สุดตนเองก็ได้ทาสส่วนตัวตามกลับมาด้วย
ฮัสซันถอนใจตลอดทาง ยิ่งเมื่อเหลือบมองคนที่จำใจต้องตามมาก็ยิ่ง
ไม่สบายใจเป็นทวีคูณ เพราะท่าทางชายคนนั้นน่าจะไม่ใช่นักธรรมดา ด้วย
ทั้งคำพูดและการกระทำหลายอย่างบ่งชี้ให้รู้ว่าน่าจะเป็นคนใหญ่คนโต
มีอำนาจล้นเหลือ

“คิดอะไรฮัสซัน” อาลีถามเมื่อเห็นฮัสซันครุ่นคิดอย่างหนัก

ฮัสซันชักม้าเข้าไปใกล้คนถาม พูดเสียงเบาให้ได้ยินกันสองคน “ท่าน
อาห์มาลจะไม่พอใจแน่ ถ้าเจ้าพาพวกเขากลับไปด้วย ปล่อยพวกเขาไปเถอะ
ให้มากับเสเบียงพวกเขาไปตามข้อตกลง”

“ไม่!” อาลีปฏิเสธเสียงแข็ง “แต่อาลีรับรอง พี่อาห์มาลจะต้องพอใจ
ที่เราพาคนพวกนี้กลับไป”

“พวกเราไม่ใช่โจรนะอาลี เราไม่จับคนอื่นมาเรียกค่าไถ่” ฮัสซันร้อง
บอกอีกครั้ง เพื่ออาลีจะเปลี่ยนใจ

“ก็ไม่ได้เอาไปเรียกค่าไถ่ แต่อาลีมีอย่างอื่นที่น่าสนใจกว่าตั้งเยอะให้
ทำ” อาลีพูดอย่างมั่นใจมั่นใจ ช้ายังเหลียวหลังกลับไปมอง แล้วกวาดตาไป
ทั่วทั้งตัวของคนที่นั่งหน้าบังตั้งบนหลังม้าด้วยสายตาพอกพอใจเหมือน
มาดหมายอะไรบางอย่าง

เมื่อสองสายตาทะกกัน หนึ่งเยาะเย้ยกับอีกหนึ่งขุ่นแค้น คนเหลียว
ไปมองก็เริ่มก่อกวนก่อน ด้วยการเลิกคิ้วทำท่ายเหมือนจะถามว่ามีอะไรไหม
คาลิคสุดจนจนจุกอกกับสายตายุ่งถามที่ถูกอีกฝ่ายเขม่นมอง เสียงคำราม
ฮึ่มฮึ่มจึงดังลอดลำคอออกมาอย่างอดไม่อยู่

“หึๆ” อาลีหัวเราะส่งท้าย แล้วสะบัดหน้าพริตกลับมาอย่างชอบใจ
 ยัสซีนถอนหายใจอีกครั้ง ไม่รู้ว่าสองคนนี้โกรธเคืองกันมาแต่ปางไหน
 ถึงได้ดูเป็นคู่แค้นกันได้ถึงเพียงนี้ ดังนั้นเรื่องทุกอย่างคงต้องให้ท่านอาห์มาล
 จัดการเอง เพราะในสถานการณ์ที่ไม่มีใครยอมใครแบบนี้ ก็คงมีแต่
 ท่านอาห์มาลเท่านั้นที่จะจัดการอาลีได้

ขบวนม้าเร่งฝีเท้าเมื่อดวงอาทิตย์กำลังจะลาขอบฟ้า ไม่นานจากนั้น
 นัก กระโจมที่กระจัดกระจายกันอยู่ท่ามกลางทะเลทรายกว้างใหญ่กับปรากฏ
 ให้เห็นในสายตาของคนเมืองที่จำต้องยอมตกเป็นเชลยทุกๆ ที่ไม่ควรลัคนิด

“กลับมาแล้ว กลับมาแล้ว” เสียงตะโกนบอกต่อกันเป็นทอดๆ ดังขึ้น
 ชายร่างสูงใหญ่เปิดผ้าหน้ากระโจม รีบเดินออกมาอย่างรวดเร็ว
 พร้อมๆ กับขบวนม้ามาถึง

“อาลี ทำไมไม่กลับเย็นนัก รู้หรือไม่ว่ามันมืดเวลาไปมาก”

ชายร่างสูงใหญ่ถามคำถามแรกที่แสดงให้เห็นว่าเป็นห่วงคนถูกถาม
 มากมายเพียงใด

“พี่อาห์มาล พวกเราเกิดเรื่องนิดหน่อยเลยกลับมาช้า” อาลียิ้ม แล้ว
 กระโดดลงจากหลังม้า

“เกิดอะไรขึ้น และนั่นเจ้าพาใครมาด้วย”

อาห์มาลหันไปมองคนแปลกหน้าที่ถูกมัดมือและกำลังลงจากหลังม้า

“อ้อ ทาสส่วนตัวของอาลีเอง” อาลีตอบเสียงดังฟังชัด โหมเมเองเสร็จ
 สรรพ

“ใครเป็นทาสส่วนตัวของเจ้า” คาลิกเอ่ยแทรกเสียงห้วน ไม่มีทาง
 ยอมรับเด็ดขาดว่าตนเองเป็นทาสส่วนตัวของเจ้าเด็กบ้าไร้สติคนนี้

“ท่านเป็นใคร เหตุใดถึงมาเยือนถิ่นของพวกเรา” อาห์มาลถาม แถบ
 นี่เป็นถิ่นของภูตดำทะเลทราย ซึ่งน้อยครั้งนักที่จะต้อนรับคนแปลกหน้า

“เจ้านั้นชื่อ คาลิก อัลฟาเย่” อาลีตอบแทนและกำลังจะพูดต่อ แต่
 ติดที่สายตาของอาห์มาลสั่งให้หยุด เพราะต้องการฟังจากคนที่ตนเองถาม

“ถ้าจะถามว่าเหตุใดที่ข้าต้องมาที่นี่ ท่านถามเจ้าเด็กนั้นได้ว่าเพราะอะไร แต่ที่สำคัญข้าชื่อ คาลิค อัลฟาเรล” คาลิคเน้นย้ำชื่อตนเองอย่างฉุนเฉียว อีกครั้งแล้วที่โดนเรียกผิดๆ

“คาลิค อัลฟาเรล” อาห์มาลทวนชื่อที่ได้ยินอย่างไม่อยากเชื่อ ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าชื่อนี้เป็นใคร มีอิทธิพลมากมหาศาลขนาดไหนในรัฐซาฮามาส

“จะอัลฟาเย อัลฟาเรล ก็เหมือนๆ กันนั่นแหละ เรื่องมากจริงๆ เรียกผิดนิดหน่อยก็ทำไวยวาย ถ้ามจริงเถอะ เป็นผู้ขายแหหรือเปล้า ขีปนยังกับผู้หญิง” อาลีย้อนถาม มองคนขีปนอย่างกล่าวหา

“เจ้า!” คาลิคมองอาลียะมิ่ง ใจอยากจะเข้าไปชัตเจ้าเด็กปากร้ายให้ตายคามือ

“เจ้า เจ้า เจ้า เรียกอีกแล้ว แต่ทำอะไรไม่เคยได้” อาลียุดกลั้วหัวเราะ เมื่อเห็นคาลิคโกรธจนหน้าบิตเบี้ยว

“อาลี...” อาห์มาลส่งสัญญาณเตือนให้อาลีหยุดก่อความวุ่นวาย

อาลีหน้าอ ยอมเสียบเสียงลง อาห์มาลจึงหันไปถามฮัสซันซึ่งน่าจะเป็นคนที่ให้คำตอบได้ดีที่สุด

“ฮัสซันเล่ามา ทำไมต้องพาคนนอกมาที่นี่”

ฮัสซันพยักหน้า แต่ขอเลี่ยงด้วยการเข้าไปรายงานในกระโจม เพราะไม่อยากให้คนอื่นๆ รับรู้มากนัก “ข้าว่าพวกเราเข้าไปข้างในกระโจมกันก่อนดีกว่า ในนั้นน่าจะสะดวกกว่าที่นี่”

อาห์มาลเห็นด้วย จึงสั่งให้คนของตนเองพา คาลิค กับคนติดตามทั้งหมดให้ตามเข้าไปในกระโจม และเมื่อทุกคนเข้ามาในกระโจมเรียบร้อยแล้ว ฮัสซันจึงรายงานเรื่องทั้งหมดให้อาห์มาลฟัง

“ชุดลาดตระเวนของพวกเราได้ยินเสียงระเบิด จึงพากันไปตรวจสอบว่ามีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น พอเข้าไปถึงที่เกิดเหตุจึงพบกลุ่มคนเหล่านี้พร้อมกับเฮลิคอปเตอร์ที่เพิ่งระเบิด” ฮัสซันหยุดเล่าและปรายตามามองอาลีนิดหนึ่ง ก่อนถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วเล่าต่อ “หลังจากนั้นก็เกิดเรื่อง

ไม่พอใจระหว่างอาลากับชายคนนั้นที่ชื่อคาลิค อาลิต้องการให้ชายคนนั้นตามกลับมาที่นี่ แต่เขาไม่ยอม ทั้งสองคนจึงใช้การปามัดเป็นตัวแก้ปัญหา...”

“แล้วอาลิตะนะ จึงพาพวกเขากลับมาด้วยหรือ” อาห์มาลถามแทรก

“เอ่อ ฮัสซัน สรุปละเอียดกว่าที่สุดท้ายพวกเขาก็ตั้งใจตามมาเอง” อาลิริบออกตัว เหมือนตนเองจะร้อนๆ ซอบกล

“เฮอะ! ข้ามตอนสำคัญ” คาลิคเอ่ยน้ำเสียงดูแคลน

อาลิตึงตามองคาลิคอย่างไม่ชอบใจ

ฮัสซันทำหน้าไม่ถูก ยิ่งมองหน้าอาลิกียิ่งพูดไม่ออก แต่สุดท้ายเมื่อเห็นใบหน้าของอาห์มาลที่คาดคั้นให้เขาเล่าออกมา ฮัสซันจึงจำใจเล่าต่อโดยไม่หันกลับไปมองอาลิกิเลย

“อาลিপาก่อนเข้ากลางเป้าพอดี แต่เมื่อชายคนนั้นปาบ้าง แรงของมิดบินทำให้มิดของอาลิตกลงพื้น แล้วมิดอีกเล่มก็ปักเข้าไปแทนที่ อาลิตะก็สัญญาที่จะให้ม้าเจ็ดตัว น้ำและเสบียง อาลิกิให้ตามที่ชายคนนั้นขอ แต่ว่า...” ฮัสซันถอนหายใจแรงสุด “แต่ว่า อาลิบอกว่าทุกอย่างให้ตามสัญญา แต่อย่างไรพวกเขาก็ต้องตามกลับมาที่นี่ เพราะในข้อตกลงไม่ได้ระบุไว้”

“อาลิตะ!” อาห์มาลหันขวับมาทางตัวต้นเหตุ ไม่ชอบใจลัคนิดที่เห็นอาลิตะเล่นตลกตลกขี้โกงแบบนี้

ฮัสซันรีบเล่าต่อ อยากให้เรื่องที่ตนเองต้องเป็นคนรายงานจบลงโดยเร็วที่สุด “จากนั้นก็มิเหตุซุลมุนนิดหน่อย สุดท้ายอาลิกิก็ขึ้นโดนแขนผู้ชายคนนั้น ข้าเห็นว่ามิดคนบาดเจ็บจึงเสนอให้เขาตามมา เพราะหากทิ้งไว้คงไม่ดีแน่ สุดท้ายพวกเขาก็อยอมตามมา เรื่องก็มีเท่านี้” คนเล่าโล่งอกเมื่อสุดท้ายเรื่องเล่าก็จบลงเสียที

“แล้วทำไมต้องมัดมือ” อาห์มาลถามคำถามสุดท้าย

ฮัสซันอึกอัก ตอบเสียงเบา “เอ่อ...อาลิตั้ง”

“ขอเหตุผลที่ดี ที่เจ้าพาพวกเขากลับมา”

อาห์มาลหันไปถามคำถามแรกกับอาลิตะด้วยน้ำเสียงจริงจัง จนคน

ถูกถามรู้สึกเสียหลังวบบๆ ถ้าเหตุผลนั้นไม่ดีพอ

“เป็นเหตุผลที่ดีแน่นอน คืออย่างนี้ อาลีได้ยืนมาว่าพี่อาห์มาลกำลังไม่สบายใจที่เผ่าญาติของเราตอนนี้ขาดเด็กเล็กๆ พี่ก็เห็นเด็กเกิดใหม่ของเรามีน้อยมาก ผู้ชายส่วนมากก็มีครอบครัวไปแล้วและไม่ค่อยสนใจจะมีเจ้าตัวเล็กสักเท่าไร” ส่วนผู้ชายที่เหลือก็ดูไม่ดี ผอมแห้งแรงน้อย”

อาห์มาลขมวดคิ้ว นึกเปร่งๆ ในเหตุผลที่ได้ยิน ส่วนคาลิคยังยืนนิ่งฟังเรื่องที่ตนเองคิดว่าไร้สาระสุดๆ

“ดังนั้น เพื่อเป็นการขยายเผ่าพันธุ์ของเรา ให้เด็กรุ่นใหม่ที่เกิดมาเป็นเมล็ดพันธุ์ที่สมบูรณ์ อาลีจึงคิดว่า คาลิค อัลฟาเรล เนียแหละ จะเป็นสุดยอดแหล่งน้ำเชื้อที่ดีให้เด็กๆ ที่เกิดใหม่ของเราเป็นยอดคน” อาลียิ้มกว้างเมื่อเอ่ยถึงแผนการที่วางไว้

“พี่อาห์มาลดูสิ เจ้าหมอนี่ใบหน้าคมสัน ร่างกายสูงใหญ่กำยำ กล้ามเนื้อเป็นมัดๆ มีช่วงขาเรียวยาว ช่วงบนไม่ต้องพูดถึง ลำสันเอากองางานที่สำคัญตูดบอดแบบนี้ น้ำเชื้อเยอะแฉะ เสียอย่างเดียว หน้าขาวเหมือนผู้หญิงใบหน้าสวย แต่เรื่องนั้นไม่เป็นไร เราจะผสมเชื้อผู้หญิงของเผ่าเรากลับสีขาวออกนั่นได้” อาลียิ้มบรรเจิดกับสิ่งที่คิด และมั่นใจว่าจะได้รับผลตอบแทนที่ยอดเยียม

ทุกคนยืนอึ้งตาค้างเพราะสิ่งที่ได้ยิน โดยเฉพาะคาลิคที่โหนกแก้มแดงระเรื่อ ทั้งโกรธทั้งอับอายแต่ก็สะอึกจนพูดไม่ออก ยิ่งได้ยินประโยคต่อไป ผู้นำอัลฟาเรลก็ได้แต่ทำตาถลน

“เชื่อเถอะ อาลีดูไม่ผิดหรอก พี่อาห์มาลก็รู้ว่าน้องคนนี่เชี่ยวชาญด้านการผสมพันธุ์มาขนาดไหน ดังนั้นเจ้าหมอนี่ก็ไม่ต่างจากม้าตัวผู้ที่ได้รับการการันตีจากอาลีหรอก” อาลียิ้มรับรองคุณสมบัติที่ตนเองประเมินแล้ว

“อาลี คนไม่ใช่ม้า” อาห์มาลคำนเสียงเบา เหลือบมองหน้าคนที่ถูกเปรียบเป็นม้าพ่อพันธุ์แล้วไม่ใคร่จะสบายใจนัก เมื่อเห็นฝ่ายนั้นเริ่มหายใจแรงขึ้น ใบหน้าที่อาลีว่าคมสันเริ่มบิดเบี้ยวเหมือนคนกำลังโกรธจัด

“มันก็ครือๆ กันนั่นแหละพี่อาห์มัล จะคนจะมาก็ต้องได้รับการผสมพันธุ์เหมือนกัน”

“เด็กบ้า! เจ้ากล้าเอาเข้าไปเปรียบกับม้าหรือ” เมื่อเริ่มตั้งสติได้ คาลิคก็ตะคอกดั่งลั่นกระโجم หลังจากต้องทนฟังเรื่องพ่อพันธุ์ม้าที่มีเขาเป็นตัวอย่างเปรียบเทียบ

อาลีหันมามองหน้าคาลิคด้วยสีหน้าไม่แสดงอาการใดๆ ก่อนจะพยักหน้าช้าๆ ตอบอย่างมั่นใจ “เราให้เกียรติเจ้านะ ม้าตัวผู้ชั้นดีเชื่อว่าจะหากันได้ง่ายๆ”

คาลิคได้ยินคำตอบแล้วเหมือนถูกตีแสกหน้า โมโหจนลมตีกลับจวกไปทั้งตัว เสียงกั๊กฟันกรอดๆ ในลำคอตึงเล็ดลอดออกมาอย่างคนเหลืออด ส่วนปากก็พูดได้แค่คำเดิม “เจ้า! เจ้า!”

อาห์มัลมองหน้าฮัสซันที่ทำท่าให้รู้ว่าเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่เจอกัน หัวหน้าเผ่าภูตดำทะเลทรายจึงได้แต่ส่ายหน้า รับประทานอาหารของตนเองไม่ให้เกิดแผลงๆ เกินกว่านี้

“อาลี หยุดหาเรื่อง”

“พี่อาห์มัล อาลีไม่ได้หาเรื่อง มันต่างหากที่หาเรื่อง” อาลีชี้หน้าคาลิค

“อาลีเย!” อาห์มัลเรียกชื่อซ้ำ

คนถูกเรียกเ้ม้มปากแน่นเมื่อได้ยินพี่ชายเรียกชื่อเต็ม นานักหนาตั้งแต่เสียบิดาที่ตนเองไม่เคยได้ยินคำเรียกขานด้วยชื่อนี้ และเพราะเจ้านั้นถึงทำให้พี่ชายคนเดียวของตนโกรธจัด...อาลีเบนสายตาไปจ้องคาลิคตัวการด้วยความไม่พอใจ

คาลิคสะใจที่เห็นคู่อริตัวร้ายถูกดู สายตาชายหนุ่มจึงมีแววพึงพอใจ และมองตอบอาลีด้วยสีหน้าสมน้ำหน้า

“ฮัสซัน แก่มดด้วย” อาห์มัลส่งเสียงเฉิบขาดจนคนที่กำลังจะประท้วงต้องรีบหุบปากไม่กล้าขัด เมื่อเห็นแววตาเอาจริงมองมาทางตนเอง

“อาลี แล้วขอโทษท่านคาลิคซะ ที่เจ้าก่อเรื่องรุ่นวายจนต้องพา

พวกเขามาที่นี้ ที่สำคัญเจ้าควรตระหนักไว้ คำพูดที่เปล่งวาจาสัญญาออกไป
ถือเป็นคำสัตย์ คนที่ไม่รักษาคำพูดถือเป็นคนที่ไม่รับผิดชอบ”

อาลิยื่นนึ่งหมัปากสนิท โกรธตัวการเป็นทวิคุณที่ทำให้ตัวเองถูก
พี่ชายดู

“อาลิ ขอโทษ” อาห์มัลสั่งเสียงเข้ม

“ไม่! อาลิไม่ผิด” อาลิส่ายหน้าตะโกนตอบพี่ชาย แล้วหันมาพูดเสียง
แข็งทึงท้ายใส่หน้าคาลิค “เราไม่ปล่อยให้เจ้าลอยนวลไปแน่ ถ้าไม่ติดลูก
เสียก่อน”

เมื่อพูดจบก็สะบัดหน้าพริต วิ่งออกไปจากกระโจมทันที

“อาลิ!” อาห์มัลเรียกตามหลัง แต่ไม่ทันเมื่อคนถูกเรียกวิ่งหายออก
ไปแล้ว

คาลิคพยายามกลั้นโทสะที่ลุกฟืบไว้สุดกำลัง คำว่าติดลูกที่ถูกพูดใส่
หน้าทำให้คว้นแทบออกจากหู ยิ่งดีที่พี่ชายเจ้าตัวแสบเป็นคนมีเหตุผล รู้ผิด
ถูก ไม่เช่นนั้นภายในวันสองวันนี้รับรองได้เลยว่าเผ่าภูตดำทะเลทรายที่ถูก
กล่าวขานมานั้นนานต้องهلكด้วยน้ำมือของเขาแน่นอน

“ข้าขอโทษแทนน้องด้วย ที่ก่อเรื่องจนท่านต้องเดือดร้อนและเจ็บตัว”
อาห์มัลหันมาขอโทษคาลิคแทนคนก่อเรื่องที่ว่าหนีหายไป “และข้า...อาห์มัล
ยินดีที่ได้รู้จักท่าน”

“ข้าเองก็ยินดีที่ได้รู้จักท่าน แต่เรื่องการขอโทษแทน ข้า คาลิค
อัลฟาเรล คงไม่ขอรับ” คาลิคตอบนิ่งๆ แต่สื่อชัดเจนให้อีกฝ่ายรู้ว่าใครเป็น
คนทำก็ควรเป็นคนที่ต้องรับผิดชอบด้วยตนเอง

อาห์มัลพยักหน้าเข้าใจ “ข้าจะให้น้องของข้ามาขอโทษท่าน แต่ว่า
ตอนนี้ท่านน่าจะไปทำแผลและพักผ่อน”

คาลิคมองแผลที่แขนตนเองก่อนจะพยักหน้ารับเบาๆ ฮัสซันจึงส่ง
สัญญาณให้คนของตนเองพาชายหนุ่มไปพักยังกระโจมสำหรับต้อนรับแขก

เมื่อภายในกระโจมเหลือเพียงอาห์มัลกับฮัสซันคนสนิท ผู้นำเผ่า

ภูตดำทะเลทรายถึงกับถอนใจอย่างหนักใจ

“ฮัสซัน เจ้าเป็นผู้ใหญ่กว่า ทำไมถึงไม่เตือนนางไม่ให้ก่อเรื่อง แล้วเจ้ารู้ไหม คาลิก อัลฟาเรล เป็นใคร”

“โธ่ ท่านอาห์มาล อย่างข้าจะไปเตือนอะไรนางได้ นางเคยฟังที่ไหน” ฮัสซันถอนใจตาม

“ถูกตามใจเสียจนเคยตัว คงต้องโทษข้าที่เลี้ยงนางจนเป็นแบบนี้” อาห์มาลพิมพ์ ด้วยความที่เห็นอาลีต้องกำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่ยังเล็ก เขาจึงทุ่มเทความรักให้ ทั้งยังตามใจไม่เคยขัด สุดท้ายอาลีหรือชื่อเต็มคืออาเลีย ก็ค่อนข้างเป็นเด็กเอาแต่ใจ ยัต์ดีที่เป็นเด็กจิตใจดีโอบอ้อมอารี ชอบช่วยเหลือผู้คน แม่จะเจ้าเล่ห์มากไปหน่อยก็ตาม

“โธ่ ท่านอาห์มาล อันที่จริงอาลีก็เป็นเด็กดี ทุกคนในเผ่าต่างก็รักและเอ็นดูนางทั้งนั้น จะมีก็แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้ตั้งตัวเป็นศัตรูกับ คาลิก อัลฟาเรล นัก เอ่อ แล้วตกลงเขาเป็นใครหรือ ทำทางดูแล้วไม่น่าจะใช้คนธรรมดา”

“คาลิก อัลฟาเรล เป็นเจ้าของบ่อน้ำมันในทะเลทรายซาฮามาสเกือบทั้งหมด รวมทั้งธุรกิจใหญ่ๆ ของซาฮามาสอีกมากกว่าครึ่งก็เป็นของตระกูลอัลฟาเรล เรียกได้ว่ารัฐซาฮามาสจะอยู่หรือล่มสลายก็ขึ้นอยู่กับตระกูลอัลฟาเรลว่าจะอุ้มชูหรือไม่”

อาห์มาลพูดตามความจริง ตระกูลอัลฟาเรลเป็นน้ำหล่อเลี้ยงเม็ดเงินในรัฐซาฮามาส ซึ่งนั่นก็เป็นเหตุผลที่ทำให้คาลิกมีอิทธิพลเหนือผู้ใด รวมทั้งมีฐานอำนาจเบ็ดเสร็จมากที่สุดคนหนึ่งในรัฐซาฮามาส

“ถ้าอย่างนั้น...” ฮัสซันถึงกับพูดไม่ออก

“หวังว่าเขาจะไม่คิดแค้นสิ่งที่อาลีทำลงไป” อาห์มาลเปรยออกมาเบาๆ ด้วยสีหน้าหนักใจ

อาลีเดินหัวเสียไปตามทางด้วยความเจ็บใจ โกรธเจ้าหน้าชาวเป็นที่สุดที่ทำให้พี่อาห์มาลโกรธตนเองได้ถึงเพียงนี้

“พ่อห้มาลนะ ไปเห็นดีเห็นงามกับเจ้านั้นทำไมไม่รู้ เรายืดูตล่ำห้คิด ขยายเผ่าภูตดำให้แข็งเกร่งขึ้น คิดแค่นี้มันจะผิตมากมายตรงไหน เข้าข้าง คนนอก ไม่รักน้องคนนีแล้วหรือไง ฮี เจ้านั้นอีก ขอห้วเชื่อนิดเดียวทำหวง ซึ้งก” อาลีเดินบ่นมาตามทาง

“อาลี อาลี” หญิงสาวสองคนวิ่งตู่บตู่บเข้ามาหา

“มีอะไรหรือ” อาลีหันไปถามสองสาวที่กำลังยืมหน้าแดงขวยเขินอยู่ ตรงหน้า

“ได้ข่าวว่าพาคณรูปหล่อมาที่เผ่าของเราหรือ” สองสาวถามยืมๆ ใบหน้าแดงหนักยิ่งกว่าเก่า

อาลีพยักหน้า ก่อนความคิดใหม่จะโลดแล่นเมื่อเห็นอกกับปิริยาของ สองสาวที่พากันบิตไปบิตมาออกอาการเขินอายเมื่อพูดถึงคณรูปหล่อ อาลี กระตุกยืมมมุปากนิดๆ เมื่อพิจารณาสองสาวตรงหน้าด้วยความพึงพอใจ...

นี่แหละ ส่วนผสมอีกส่วนที่ต้องการ

๒

ภายในกระโจมที่ปัก หลังจากแผลของคาลิคได้รับการล้างทำความสะอาดและพันผ้าปิดบาดแผลเรียบร้อยแล้ว ราชิตซึ่งเปลี่ยนหน้าที่เป็นหมอจำเป็นก็ยื่นยาแก้อักเสบให้เจ้านาย

“ทานยาแก้อักเสบก่อนนะครับ ไม่รู้ว่าคินนี้จะมิใช่หรือเปล่า”

คาลิรับยามา ก่อนโยนลงคอและดื่มน้ำตาม พร้อมทั้งสั่งให้ราชิตไปพักผ่อน “ไปเถอะ ฉันอยู่คนเดียวได้ ไม่ต้องห่วง”

“จะดีหรือครับคุณคาลิค ถ้ายังงี้ให้ผมนอนเฝ้าหน้าที่นอนก็ได้ นะครับ เพื่อไขว่หน้าตอนกลางคืนจะได้มีคนดูแล”

“ไม่เป็นไร นายก็รู้ฉันชอบนอนคนเดียวเสียๆ” คาลิคบอกความต้องการอีกครั้ง ซึ่งครั้งนี้ราชิตรู้ดีว่าควรจะถอยออกไป

“ครับ ถ้าอย่างนั้นมิอะไรก็ตะโกนเรียกผมได้ นะครับ กระโจมผมอยู่ข้างๆ นี่เอง”

คาลิคหลับตาลง ราชิตจึงเดินเลี้ยวออกไป

ทันทีที่อยู่คนเดียว สมอของคาลิคก็หวนคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น

ในวันนี้อาจช่วยไม่ได้ ใบหน้าลอยเด่นกวนโมโหแจ่มชัดในความทรงจำ แล้วความโกรธที่จางหายไปกว่าครึ่งก็กลับเดือดปุดๆ ขึ้นมาใหม่ พร้อมกับเสียงคำรามแข่งชักหักกระดูก

“ไอ้เด็กบ้า! เอาคนอย่างคาลิคไปเปรียบเป็นม้าพ่อพันธุ์” ยิ่งพูดคาลิคยิ่งยั่ว “ไอ้เด็กแสบจอมวายร้าย คิดจะเอาน้ำเชื้อของอัลฟาเรลไปผสมพวกไม่เจียมตัว คิดโง่ๆ จำเอาไว้ ไม่มีทางที่คนอย่าง คาลิค อัลฟาเรลจะยอมเสียน้ำเชื้อให้ไอ้เด็กนรกร้ายกาจนั้น เด็กบ้าเอ๊ย! คิดบ้า...”

คาลิคสบถ่าวนเวียนเกี่ยวกับเรื่องน้ำเชื้อของตนเองจนกระทั่งหลับไปในที่สุด

ตกดึกคืนนั้น กระโจมที่มีผู้นำอัลฟาเรลนอนหลับอยู่ถูกเปิดออกอย่างเบามือ เสียงฝีเท้าเบากริบเดินย่องเข้าไปในกระโจมและหยุดยืนหน้าทีนอนคล้ายกับว่ากำลังคิดจะทำอะไรบางอย่างกับบุคคลที่นอนอยู่บนนั้น

“ตามสบายนะ เดี่ยวเราจะออกไปดูต้นทางให้” อาลีกระซิบบอกคนที่เดินตามเข้ามาด้วยเบาๆ พร้อมพยักหน้าให้จัดการได้

“แน่ใจหรืออาลีว่าเขาจะเต็มใจ” หญิงสาวที่เดินตามอาลีเข้ามาถาม กลับเสียงเบาหวิว จ้องมองร่างที่นอนหลับอยู่อย่างหลงใหล

“แน่นอน” อาลีพยักหน้ายืนยัน แล้วรีบก้าวถอยหลังออกไปด้วยรอยยิ้มสดใส

“หล่อเหลือเกิน...” คนพูดเอ่ยด้วยเสียงชื่นชมคล้ายละเมอ และกวาดตามองไปทั่วร่างของคนนอนเหยียดกายตรงหน้าอย่างเป็นปลื้มเหลือล้น

“ราชิต ไม่ต้องเซ็ดตัว...” คาลิคพูดอ้อแอ้ เมื่อรู้สีกว่าตนเองอึดอัดครั้นเนื้อครั้นตัว และคิดว่าราชิตกำลังพยายามแกะเสื้อออกจากร่างเพื่อเซ็ดตัวลดไข้

“พอแล้ว” คาลิคส่งเสียงฮัมฮัมเริ่มไม่พอใจ เมื่อราชิตยังง่วนวากับ

เนื้อตัวเขาไม่เล็ก ช้ำร้ายยังมีอะไรเย็นๆ กดทับลงมานบนหน้าอกทำให้อดอัด
หายใจติดขัด “บอกให้พอ! หูแตกหรือยังไง ราชิด!”

คาลิคสุดจะทน ตะคอกออกมาดังลั่น พร้อมกันนั้นก็ลื้มตาที่หนักอึ้ง
ขึ้น หมายถึงเล่นงานคนสนิทที่ก่อวณจนเขาต้องตื่น ก่อนจะรู้สึกงุนงงเมื่อ
เห็นชัดๆ ว่าคนตรงหน้าไม่ใช่ราชิด

“เจ้าสองคนเป็นใคร เข้ามาในนี้ทำไม” คาลิคถามเสียงห้วน รีบปิดมือ
ของอีกฝ่ายที่กำลังลูบไล้เนื้อตัวของเขาออกอย่างรังเกียจ

“เราสองคนเต็มใจเข้ามารับใช้ท่านในคืนนี้” หนึ่งในสองสาวตอบ
ตาเยิ้ม พร้อมนำร่างอวบๆ ชุกเข้าหาร่างสูงใหญ่ที่บัดนี้เสื้อชั้นบนถูกเบะ
ออก เผยให้เห็นนกกาล้านที่ทำเอาหญิงสาวทั้งสองตาวาว

“บ้า! บ้ากันใหญ่แล้ว ออกไปให้ไกลๆ เดี่ยวนี้!”

คาลิคตวาด พร้อมเหวี่ยงร่างอวบที่โผล่เข้ามาชุกออกไปอย่างไม่ยั้ง
แต่อีกฝ่ายไม่ยอมแพ้ เมื่อตั้งตัวได้สองสาวก็รีบกระโจนกลับเข้าหาคาลิค
อีกครั้งและระดมจูบไม่ยั้ง หวังให้คนรูปหล่ออ่อนระทวยยอมแพ้

“โอ้โวย! ใครอยู่ข้างนอก มาเอาผู้หญิงบ้าสองคนนี้ออกไปที่ ราชิด
ราชิดโวย!” คาลิคตะโกนดังลั่น ปิดมือปิดไม้ยันสองหญิงเอาไว้เต็มกำลัง
เพราะไม่ว่าจะผลักรื้อแล้ว เหวี่ยงออกไปก็แล้ว สองสาวก็ปรีกลับเข้ามาใหม่
เหมือนหญิงบ้ากามไม่มีผิด

เสียงโครมครามโวยวายของคาลิคดังลั่นท่ามกลางความเงียบของ
ผืนทรายในยามค่ำคืน ราชิดติดตัวขึ้นจากที่นอนหันที่เมื่อได้ยินเสียงเรียก
ชื่อตนเอง และรีบวิ่งเข้าไปยังกระโจมของเจ้านายด้วยความร้อนรน เพราะ
คาดว่าต้องเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแน่นอน

“เฮ้ย!” ราชิดร้องได้คำเดียวกับภาพที่เห็น...เจ้านายของเขาเสื้อผ้า
หลุดลุ่ย ที่สำคัญถูกรุมโอบโดยสาวร่างอวบผิวเข้มสองคนที่เสื้อผ้าหลุดลุ่ย
ไม่แพ้กัน

คาลิคหันมามองหน้าคนสนิท กัดฟันพุดออกมาทั้งๆ ที่สถานการณ์

กำลังจุลมน “ราชิด มาเอาออกไปที”

ราชิดที่เพิ่งตั้งสติได้รับวิ่งเข้าไปจุดได้หนึ่งร่างที่ตื่นสะบัดไม่ยอม
ขยับกริตร้องวิ๊ดวาย เอะอะโวยวายด้วยความไม่พอใจที่ถูกขัดจังหวะ ยิ่ง
โกลาหลหนักขึ้นเมื่อหนึ่งสาวที่เหลือโฉมตัวเข้ากอดคาลิควัวอย่างแน่นหนา
ไม่ยอมปล่อย คาลิควุดจะทน ตวาดไล่ดังลั่นพร้อมทั้งสะบัดร่างนั้นออก
แต่ร่างอวบอ้วนก็ไม่สน กลับซุกไ้ยิ่งกว่าเก่า สะบัดอย่างไรก็ไม่หลุด

“หยุด! หยุด! รีดา ยามีนะ”

เสียงตวาดที่ดังลั่นอยู่หน้ากระโจมหยุดสองหญิงให้ชะงักกึกกั่นทีที่
รู้ว่าเป็นเสียงของใคร

หัวหน้าเผ่าภูตดำทะเลทรายเดินเข้ามาในกระโจมด้วยท่าทางเคร่ง-
เครียด พร้อมสั่งเสียงเฉียบ “รีดา ยามีนะ แต่งตัวให้เรียบร้อย แล้วไปพบ
ข้าที่กระโจม”

“ค่ะ” สองสาวก้มหน้างูๆ รีบจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่ แล้วรีบเดินเลี้ยวออก
ไปจากกระโจมอย่างสงบเสียง

“ขอโทษท่านด้วย ที่เกิดเรื่องขึ้น” อาห์มาลหันไปขอโทษคาลิ

คาลิข้มเย็นเยือก ไม่รับคำขอโทษ ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงเย็น
จัด “ขอเข้าไปฟังเหตุผลดีๆ ลักข์อ ที่ทำให้พวกนางกล้าเข้ามาก่อเรื่องใน
กระโจมหลังนี้”

ไม่กี่นาทีต่อจากนั้น ภายในกระโจมของหัวหน้าเผ่า หญิงสาวผิวเข้ม
ร่างอวบอ้วนสองคนยืนเคียงกันโดยมีอาลิกกล่าวขึ้นกรานกับสองสาวว่าจะ
ขอเป็นคนรับผิดชอบเอง และนั่นทำให้คนที่เดินเข้ามาคนแรกถึงกับต้อง
ส่ายหัว เพราะไม่มีใครทำให้รีดากับยามีน่าใจกล้าได้ถึงขนาดนี้ ถ้าไม่ใช่
อาลียา น้องสาวคนเดียวของเขา

คาลิเดินตามอาห์มาลเข้ามา เมื่อเห็นหน้าคู่อริตัวแสบที่ยืนอยู่ใน
กระโจมก็รู้ทันทีว่าใครเป็นคนสั่งการอยู่เบื้องหลัง ชายหนุ่มจึงจ้องอาลิสเม็ง
แต่อีกฝ่ายกลับทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้เสีย จนทำให้คาลิถึงกับเริ่มเดือดในใจ

“รีดา ยามีนา ทำอย่างนั้นทำไม” อาห์มาลถามสองสาว
 “เอ่อ...” สองสาวอีกอึก ปรายตามองอาลีย่างขอความช่วยเหลือ
 “อ้อ รีดากับยามีนาชอบเจ้าหมอนั่นนะ รูปหล่อดี” อาลียิ้มให้พี่ชาย
 อย่างประจบ

“แล้วที่ทำลงไปมันสมควรแล้วหรือ...อาลี” ตอบพี่มา แล้วอย่าเรียก
 เขาว่าเจ้าหมอนั่น” อาห์มาลถามกลับเสียงแข็ง

อาลีหน้าบึ้งเมื่อโดนดู “ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหน ยอมๆ ไปซะก็หมด
 เรื่อง ทำเป็นเล่นตัว แต่ต้องไม่ได้ หวงตัวชะมัด เป็นผู้ชายชะเปล้า” อาลี
 บ่นเบาๆ ท้ายประโยค ปรายตามองคนหวงตัวอย่างพาลๆ

“เรื่องอย่างนี้มันต้องยินยอมกันทั้งสองฝ่าย จะบังคับอีกฝ่ายไม่ได้
 เข้าใจหรือไม่อาลี” อาห์มาลพยายามอธิบายอย่างใจเย็น แม้จะรู้สึก
 กระอักกระอ่วนเมื่อต้องพูดเรื่องนี้ก็ตาม

“ข้าไม่ได้เล่นตัว แต่ คาลิค อัลฟาเรล ไม่เคยลดตัวลงไม่ว่ากับผู้หญิง
 ที่ไม่ปรารถนา ผู้หญิงของ คาลิค อัลฟาเรล ต้องอยู่ในระดับเดียวกัน อย่าง
 พวกเจ้า คนละชั้นที่ไม่มีวันเป็นไปได้ จงจำไว้” คาลิคย้ำเสียงเข้มจัดให้ได้ยิน
 กันทั่วทุกคน

เมื่อได้ยินคำพูดตัดรอนอย่างไม่ไยดี สองสาวร่างอ้วนผิวดำเข้มเบะปาก
 แล้วร้องไห้โฮ วิ่งออกไปจากกระโจมทันที เพราะฝันร้าย ที่ตนเองวาดหวัง
 ไว้นั้นแตกกระจายจนไม่เหลือดี ส่วนต้นเหตุอีกคนยืนกักฟันกรอดๆ เกลียด
 คนตรงหน้าจับใจ ที่กล้าดูถูกเหยียดหยามผู้หญิงในเผ่าญาติดำทะเลทรายว่า
 เป็นคนละชั้น

“ตุ๊ด!”

“เจ้าว่าใครตุ๊ด” คาลิคหุ้อือ ตาลาย เมื่อได้ยินคำนี้จากปากเด็กแสบ

“ทำไมเป็นแล้วแกตัว” อาลีเซิดหน้าทำทนายแถมดูถูก

คาลิคหายใจแรงถี่ ลมในหูตีกันพื๊พพื๊ พุดได้แต่คำเดิมๆ “เจ้า! เจ้า!”

“ร้อนตัวขึ้นมาทันที” อาลียิ้มเยาะ สมน้ำหน้าสุดๆ ที่เห็นอีกฝ่ายโกรธ

จนหน้าดำหน้าแดง

“อาลี พอได้แล้ว ขอโทษท่านคาลิคซะ” อาห์มาลั้งเสียงเข้ม ก่อนที่เรื่องจะไปกันใหญ่

“ไม่ มันนั่นแหละต้องขอโทษที่ดูถูกพวกเรา”

“อาลี! อย่าทำให้พี่หมดความอดทน” อาห์มาลั้งซ้ำ แต่อาลีไม่สนใจ กลับจ้องมองคาลิคอย่างท้าทาย

“อาลี! อย่าดื้อ บอกให้ทำเดี๋ยวนี้” คนเป็นพี่ชายเอ็ดเสียงดัง

อาลีเริ่มน้ำตาตกในเพราะไม่เคยถูกพี่ชายคนเดียวดุรุนแรงแบบนี้สักครั้งในชีวิต ปากบางจึงแน่นหนา ทำยังงี้ก็ไม่ยอมพูดขอโทษ แต่เปลี่ยนมาตอกย้ำคำเดิมแทนได้อย่างเจ็บแสบ “ตูด ไร้หน้า!”

“เจ้า! ถอนคำพูด” คาลิคเดือดจัด เอื้อมมือไปคว้าไหล่เล็กๆ เขย่าอย่างแรงให้ถอนคำพูด อาลีเองก็ไม่ยอม กระชากมือใหญ่ออกด้วยความโกรธไม่แพ้กัน

สองคนย้อยจุดจุดกระชากกันไปมาอย่างไม่มีใครยอมแพ้ใคร ท่ามกลางความตกใจของอาห์มาล ฮัสซัน และราซิดที่ยืนตะลึงมองอย่างทำอะไรไม่ถูก ก่อนเสียงร้องกรีดขาดแก้วหูจะดังสนั่นหวั่นไหว พร้อมทั้งอาการแข็งค้างของทั้งสองฝ่ายที่ต่างมองหน้ากัน และหยุดกันเองโดยอัตโนมัติ

“กรีด! ไอ้ตูดวิปริต มันเอามือมาจับหน้าอก!” อาลีร้องไวยวายขึ้นก่อน

มือสองข้างของคาลิคขยุ้มหมับอยู่กับหน้าอกของคนกรีดร้องไวยวาย คาลิคหน้าตื่นมองหน้าอีกฝ่ายด้วยความมึนงง...เด็กผู้ชายที่ไหนมีหน้าอกเหมือนผู้หญิงแบบนี้

“เฮ้ย!” คาลิคสะดุ้งตกใจร้องเสียงหลง เมื่อรู้สึกอะเจ้อะไรบางอย่าง

อาลีก็มมมองมือหนาที่ยังไม่ยอมปล่อย ดวงตากลมโตเบิกกว้าง ยืนนิ่งตัวแข็งที่เหมือนคนกำลังช็อกกับเหตุการณ์ตรงหน้า

“ปล่อยมือ” อาห์มาลร้องลั่น รีบถลาเข้าไปปิดมือคาลิกที่ยังจับค้าง ไม่ขยับเขยื้อนไปไหน

คาลิกเหมือนเพิ่งรู้สึกตัวรีบปล่อยมือทั้งสองข้างทันที

“เอ่อ...คือ...คือ...” ชายหนุ่มพูดไม่ออกกับสิ่งที่เกิดขึ้น ในตอนแรก เขาหวังข่มขู่คอเสื้อของอีกฝ่ายเพื่อจับให้ยอมแพ้ถอนคำพูด แต่ด้วยความซุกมุนจึงขยำเข้าไปตรงนั้นอย่างเต็มแรง

“เห็นไหมพี่อาห์มาล ตุ่มมันอิจฉาที่อาลีมีหน้าอก มันอยากมีบ้าง พอไม่มีมันเลยจ้องขยำของคนอื่น ดูซิ เจ็บไปหมด” อาลีตะโกนบอกอาห์มาล ตามข้อสันนิษฐานของตนเอง

“พูดบ้าๆ แล้วข้าก็ไม่ใช้ตุ้ต ถ้าพูดอีกครั้งโดนตีแน่” คาลิกสบถซู่ แต่เมื่อจ้องมองหน้าคู่กรณี ใบหน้ากลับแดงขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่ จนเจ้าตัวต้องรีบเบนสายตาไปมองทางอื่น

“พี่อาห์มาล เห็นไหม มันอยากจะจับอีก ดูตาดูหน้ามันสิ ซื่อจกซัดๆ” อาลีรีบฟ่อง

“บ้า บ้ากันไปใหญ่แล้ว แล้วถ้าเจ้าไม่บ้าแต่งตัวเป็นเด็กผู้ชาย ข้าคงไม่เข้าใจผิดจับไปแบบนั้นหรอก แล้วเจ้าจรรู้ไว้ ข้าขะแยงมือมากแค่ไหน ที่ต้องไปจับของเจ้าทั้งๆ ที่มันไม่น่าจับสักนิด” คาลิกชักจูงที่โดนประณาม จึงงจใจปรายตามองเหยียดซ้ำในที่ที่ตนเองจับไปอย่างเต็มมือ แสดงให้คนโดนจับเห็นว่ามันแย่แค่ไหนที่ต้องจับไปแบบนั้น

“นั่นไงละ มันนึกว่าอาลีเป็นเด็กผู้ชายถึงอยากจับ คราวนี้พี่ได้ยินชัดเจนเลยใช่ไหม มันยอมรับแล้วว่าชอบผู้ชาย”

คาลิกหายใจพริตแรงแย่เสียงหัวเราะหนักซัด

“ข้าเป็นผู้ชาย ไม่ใช่ตุ้ตแต่อะไรทั้งนั้น แล้วถ้าเจ้าพูดมากอีกแค่คำเดียว ข้าเอาเจ้าตายแน่ ไ้เด็กปีศาจ แล้วก็ไม่ต้องพูดว่าข้าจกใจจับหน้าอกของเจ้าแล้วติดใจจนถึงกับอยากจับมันอีก เพราะที่จับไปเมื่อครู่ก็เสียมือมากพอแล้ว แล้วที่สำคัญข้าไม่ยอมมือเน่าเพราะจับของสกปรกแบบนั้น”

คาลิคพูดด้วยน้ำเสียงรังเกียจ แล้วหันหลังกลับเดินจ้ำออกไปอย่างรวดเร็ว

“เห็นไหมที่อาห์มัล คนทำผิดคิดไม่ซื่อ พอโดนจับได้ก็ซิงหนึ่ไปก่อนคนแรก” อาลีทำท่าฮึดฮัดตามหลัง

ราชิตยิ้มแห้งๆ ให้อาห์มัลและฮัสซัน ก่อนจะเดินตามเจ้านายออกไป ทิ้งให้อาห์มัลกับฮัสซันยืนถอนใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า

“อาลี ต่อไปอย่าเรียก คาลิค อัลฟาเรล ว่ามันอีก เจ้าเป็นเด็ก คอรวเการพผู้ใหญ่” อาห์มัลไม่ชอบใจที่เห็นน้องของตนเรียกผู้อื่นแบบนั้น

“ฮี! เการพคนพรรค์นั้น ไปตายดีกว่า” อาลีซักสีหน้าใส่

“ถ้าเตือนแล้วไม่ฟัง แล้วพี่ได้ยินเจ้าเรียกใครว่ามันอีก โดนเฮียเนน่กลับไปคิดว่ที่ทว่าวันนี้ผิดหรือถูก ไปได้แล้ว” อาห์มัลสั่งซ้ำๆ แต่ชัดเจนทุกถ้อยคำ

อาลีมองหน้าพี่ชาย เห็นสายตาเอาจริงในดวงตาสีดำนั้น จึงหน้าเฉือนลงเล็กน้อยและรีบเดินหนีออกไป

“ข้าพูดไม่ออกจริงๆ ที่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น” อาห์มัลอ่อนใจ มองหน้าฮัสซันที่ยังยืนนิ่งเฉยมาตั้งแต่เกิดเรื่อง

“ท่านคิดว่าระหว่าง คาลิค อัลฟาเรล กับอาเลีย ใครกันแน่ควรจะอายกับสิ่งที่เกิดขึ้น” ฮัสซันเอย่ถามขึ้นมาลอยๆ

“ควรจะเป็นอาเลีย แต่ให้ตายเถอะ น้องสาวข้าไม่อายสักนิดที่โดนจับแบบนั้น” อาห์มัลตอบอย่างอายแทนน้องสาวคนเดียวของตนเอง “แต่ที่นี้กไม่ถึงยิ่งกว่า คนที่อายหน้าแดงกลับเป็นอีกฝ่าย เห็นท่าเรื่องนี้จะไม่จบลงง่ายๆ แน่ ฮัสซัน ถ้ายังไม่ช่วยกันอาลีให้ออกห่างจากคาลิคด้วย ข้าไม่ยอมให้มีเรื่องเกิดขึ้นอีก แค่นี้เขาก็วุ่นวายเกินพอแล้ว”

คาลิคเดินกลับมาในกระโຈມด้วยท่าทางหงุดหงิด ราชิตที่รีบเดินตามมากถูกเจ้านายตนเองมองตาขวางมาตลอดทาง

“ติดต่อกันของเราได้หรือยัง” คาลิคถามเสียงห้วน

เหมือนคนอื่นเขาบ้าง” คาลิคล้มตัวลงนอน ภาพเด็กมอมแมมสกปรก ดวงตา
กลมโต จมูกสั้นๆ ริมฝีปากเล็กๆ แดงๆ หน้าเซ็ดกวนโหะอยู่ตลอดเวลา
ทำให้ชายหนุ่มต้องร้องฮือออกมาอย่างทนไม่ไหว

“ฮึ! จับไปแล้วไร้ซึ่งอารมณ์จริงๆ เธอควรจะพิจารณาตัวเองได้แล้ว
นางมารน้อย...อาลียา” เสียงพิมพ์เบาๆ เรียกชื่อเป็นคำสุดท้าย ก่อนผู้นำ
อัลฟาเรลจะปิดเปลือกตาลง และหลับไปในที่สุด

หลังเดินออกมาจากกระโจมอาห์มาลแล้ว อาลียาก็เต็มไปด้วยความ
หงุดหงิดไม่แพ้คูริเช่นกัน ทว่าแทนที่เจ้าตัวจะเดินกลับเข้าไปในกระโจมของ
ตนเอง กลับเปลี่ยนทิศทางมาเดินเตร็ดเตร่แถวกระโจมของศัตรูตัวมหาก
แทน

“ฮึ กลัวคนอื่นดอตเข้าไปนอนด้วยหรือยัง? ถึงต้องเอาคนมาเผ่าไว้...
ซี้ซลาด” อาลียาเห็นคนยืนเฝ้าอยู่หน้ากระโจมคาลิคล จึงอดไม่ได้ที่จะเค้น
เสียงเย้ย ก่อนจะเริ่มมองซ้ายมองขวา จนแน่ใจว่าปลอดภัยคนแน่นอนก็รีบ
หลบไปด้านหลังกระโจม

เมื่อทางโล่งสะดวก อาลียาก็ซุกมิดเล่มเล็กที่พกติดตัวขึ้นมาแล้วยิ้ม
สนใจอย่างผู้ชนะ จากนั้นก็บรรจงกรีดผ้ากระโจมให้ขาดออกจากกัน แล้ว
มุดเข้าไปข้างในเพื่อจัดการให้เจ้าของกระโจมรู้ว่าซี้ซลาดไปก็เท่านั้น เพราะ
โดนเน่ๆ อยู่แล้ว

ร่างสูงนอนเหยียดกายตรงบนที่นอนอย่างคนหลับสนิท อาลียาเดิน
มาหยุดยืนดูใกล้ๆ และก้มลงมองหน้าร่างนั้นด้วยสีหน้าเจ็บใจ

“ในเมื่ออยู่กันคนละชั้น สูงส่งนักก็ไปนอนชั้นดาวชั้นเดือนเถอะ”
อาลียาฉีกยิ้มเหี้ยม ก่อนจะก้มหยิบอุปกรณ์ที่เตรียมมาสั่งสอนคนที่นอน
หลับ หยิงสาวลงมืออย่างเงียบกริบ ไม่นานนักผลงานชิ้นเอกชั้นดาวชั้นเดือน
ก็เสร็จจล้น แล้วอาลียาก็รีบมุดหลบออกไปทางเดิมด้วยความพึงพอใจ
ขั้นสูงสุด

ยามสาย เสียงคุยกันภายนอกกระโจมปลูกคาลิกให้ตื่นขึ้น และในทันทีที่ลืมตา กลิ่นแปลกๆ ก็ลอยปะทะจมูกของคนเพิ่งตื่นอย่างจัง มันเหม็นเสียนคาลิกแทบอยากจะอาเจียน ชายหนุ่มจึงขยับตัวจะลุกหนี แต่แขนขากลับไม่ขยับตามสั่งเพราะถูกพันธนาการไว้ด้วยเชือกเส้นหนา คาลิกถลึงตามองมือและเท้าตนเองด้วยความคั่งแค้น หน้าซึ้งแค้นหนักจนแทบจะอึกเมื่อเหลียวไปเห็นก้อนสีดำสีน้ำตาลกระจายเประเติมที่นอนไปหมด

“บ้าเอ๊ย! ราชิต ราชิต!” คาลิกตะโกนกร้องเรียกคนสนิทเสียงดังลั่น ไปหน้าชายหนุ่มแดงจัด โกรธเสียดยิ่งกว่าโกรธ เมื่อรู้ว่าตนเองนอนหลับไปพร้อมกับกองปฏิกูลเหล่านี้

“โธ่ว้ย! ใครก็ได้ ช่วยด้วย!”

ราชิตและพรรคพวกรีบวิ่งเข้ามาเป็นกลุ่มแรก ตามติดด้วยอาห์มาลฮัลซัน รวมทั้งคนสำคัญที่ขาดไม่ได้...อาลียา

“อู๊ย! เกิดอะไรขึ้นหรือ” อาลียาทักขึ้นเป็นคนแรก ซ่อนรอยยิ้มสมน้ำหน้าไว้ภายใต้สีหน้านิ่งเฉย เสมือนคนเพิ่งเห็นเหตุการณ์แล้วถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง ทั้งๆ ที่ตัวเองมาคอยเดินไปเดินมาเมื่องมอง รอเวลา คาลิกตื่นตั้งแต่เช้าตรู่

คาลิกหันขวับไปตามเสียงที่ถามไถ่ด้วยแววดาอาฆาต

ราชิตเบือนหน้าหนีไปอีกทางและรีบแก้เชือกให้เจ้านาย เพราะกลิ่นเหม็นที่ลอยตลบอบอวลภายในกระโจมโชยเข้าจมูกตลอดเวลา จนเมื่อเชือกที่มัดทั้งมือและเท้าหลุดออก ราชิตจึงรีบพุงเจ้านายให้ลุกขึ้น

“รีบไปทำความสะอาดตัวก่อนดีกว่าครับ” ราชิตเอ่ยปากบอกเรื่องที่สำคัญที่สุดที่ควรจัดการเป็นอันดับแรก

“ไปที่บึงน้ำตรงนั้นจะดีกว่า” อาห์มาลเสนอ

“ใช่ ไปที่บึงแหละ สกปรกมากแบบนี้แค่เช็ดตัวเอาไม่อยู่” อาลียาพูดแทรกขึ้นอย่างจริงจังเป็นจัง แต่ในใจซำๆ กับสภาพ คาลิก อัลฟาเรลที่เหม็นไปทั้งตัว

“เรื่องนี้ไม่จบแน่...อาลียา” คาลิกัดฟันพูดตอนเดินผ่านตัวการสำคัญ และมองหน้าคนที่ตนเองคิดว่าเป็นคนทำแน่ๆ ด้วยสีหน้าแค้นเคือง

“หึๆ เพิ่งรู้ว่าคนสกปรกที่แท้จริงมันต้องอย่างนี้...นอนทับขี้ม้า” อาลียาตีหน้าระรื่น ยิ้มโต้ตอบเบาๆ ให้ได้ยินกันเพียงสองคน

“อาลียา!” คาลิกคำรามเรียกชื่ออาลียาในลำคอ

“คาลิก!” อาลียาเรียกตาม แล้วหัวเราะหึๆ ต่อด้วยความชอบใจ

“รีบไปเถอะครับ คุณคาลิก” ราชิตรีบพาเจ้านายที่กำลังโมโหพืดพืดออกไปก่อนที่จะมีเรื่อง

อาลียามองตามหลังคาลิกด้วยสีหน้าเยาะเย้ยปนพอใจ สมน้ำหน้าคนที่เขาที่นอนทับขี้ม้าทั้งคืน

“อาลี เจ้าทำเกินไปแล้ว แล้วถ้าครั้งนี่คาลิกสั่งลงโทษเจ้า พี่จะไม่ห้ามสักคำ” อาห์มัลเสียงเข้ม มองน้องสาวด้วยแววตาไม่พอใจ

“โทษกันง่ายๆ โดยไม่มีหลักฐาน อาลีไม่ยอมหรอก”

“มีหลักฐานหรือไม่ รู้อยู่แก่ใจตัวเอง” พูดจบอาห์มัลและคนที่เหลือจึงเดินออกไป ทิ้งให้อาลียามองตามหลังพี่ชายด้วยแววตาครุ่นคิด

คาลิกหัวเสียมาตลอดทางตั้งแต่เดินออกมาจากกระโจม ทุกคนที่เขาเดินผ่านทำงมูกพุดพิด รวมทั้งอมยิ้มมองตามหลังจนเขาสุดจะทน สุดท้ายต้องหันไปตะคอกเด็กกลุ่มหนึ่งที่บีบงมูกต่อหน้าต่อตา “เด็กบ้า! ไปไกลๆ เดี่ยวโดน”

“เหม็น!” เด็กชายปากดีตะโกนลั่น พร้อมกับวิ่งหนีหายไป คาลิกกัดฟันกรอดๆ สุกใจ

“คุณคาลิกอย่าถือสาเด็กๆ เลยครับ พวกแกยังเด็กอยู่” ราชิตขอโทษแทนเด็กๆ

“ฉันไม่ได้โมโหเด็ก แต่ฉันโมโหคนทำมากกว่า” คาลิกตาขวาง ใบหน้าคนทำลอยเด่นเยาะเย้ยเขาเต็มที่ และนั่นยังเป็นเหตุทำให้คาลิกเดือดปุดๆ

อยู่ข้างใน “คอยดูนะ ถ้าฉันไม่ได้ส่งสอนเด็กบ้านนั้นให้หลาบจำ ฉันไม่มีวันเป็นสุขแน่”

คาลิศปฏิกฤษณ์ต่อตนเองด้วยความมุ่งมั่นแรงกล้า

บึงน้ำที่อยู่ห่างไกลออกไปกินเวลาชำระตัวของคาลิศให้ยาวนานขึ้นกว่าเขาจะมาถึงเวลากี่ล่วงผ่านไปกว่าครึ่งชั่วโมง สีหน้าของชายหนุ่มจึงบึ้งตึงเต็มไปด้วยความไม่พอใจ

“บึงน้ำๆ อยู่ตั้งไกล พวกนายออกไปรอก่อน ฉันจะอาบน้ำ แล้วห้ามใครเข้ามาเด็ดขาด เข้าใจไหม ส่วนราชิต นายตามมาเอาเสื้อผ้าฉันไปทิ้งด้วย” คาลิศส่งเสียงเรียบด้วยยังกรุ่นๆ อยู่ใจไม่หาย

ลูกน้องคนอื่นๆ รวมทั้งราชิตพยักหน้ารับคำสั่ง แล้วพากันกระจายตัวเฝ้าโดยรอบ

คาลิศเลือกมุมสงบหลังก้อนหินใหญ่ที่ห่างไกลจากสายตาผู้อื่น ชายหนุ่มเดินนำราชิตไปบริเวณนั้น ก่อนถอดเสื้อออกแล้วยื่นเสื้อสกปรกเหม็นๆ ให้ราชิตรับเสื้อมาถือไว้ แต่สายตากลับเบิกค้างอย่างตกใจเมื่อมองหน้าอกเจ้านายตนเอง

“มีอะไร” คาลิศถามเสียงห้วน

“ไม่มีอะไรครับ” ราชิตรีบหลบสายตา และทำท่าจะผละไปแต่ก็ไม่ทันกาล เมื่อคาลิศเลื่อนสายตาลงมามองที่หน้าอกตนเอง

“อาลียา!” คาลิศตะโกนเสียงดังสนั่นหวั่นไหว “เด็กบ้าเอ๊ย! ใครสั่งใครสอนให้ทำแบบนี้ เด็กปีศาจ เด็กนรก เด็กเหลือขอ โอโห้ย! เจอตัวเมื่อไหร่จะฆ่าให้ตายคามือ”

คาลิศหายใจหอบแรง โหมเหวี่ยงยิ่งกว่าครั้งไหนๆ เมื่อเห็นข้อความตัวใหญ่มากที่ผากทั้งไว้บนแผ่นอกของตนเอง...ตุ๊ด

“มีอะไรหรือเปล่าครับ คุณคาลิศ” คนติดตามที่เหลือวิ่งเข้ามาเพราะคิดว่ามีเหตุร้ายเกิดขึ้น แต่สิ่งที่เห็นทำเอาทุกคนยืนอึ้งเสียบ รีบหันหลังกลับแยกย้ายกันอย่างรวดเร็ว

คาลิคแดงกำไปทั้งตัว ทั้งโกรธทั้งอับอาย รีบหันหลังเดินดุ่มๆ ไปยัง
บึงน้ำแล้วกระโจนมุดลงน้ำไปเสียงดังตูมใหญ่

ราชิตถอนใจเฮือก นึกไม่ถึงว่าคุณคาลิคผู้ยิ่งใหญ่จะเจอศึกหนักมาก
แค่หนึ่งวันกับหนึ่งคืน คุณคาลิคผู้สง่างามทุกกระเบียดนิ้วดูแก่ลงไปเกือบ
สิบปี เพียงเพราะเด็กผู้หญิงคนเดียว...เขาเดินเลี้ยวออกไปเมื่อหมดหน้าที่
ด้วยรู้ว่าเจ้านายของตนหลงความเป็นส่วนตัวมากแค่ไหน คุณคาลิคไม่ชอบ
ให้ใครมาวุ่นวายในยามที่ต้องการเวลาส่วนตัว ดังนั้นเขาที่มีหน้าที่เป็นทั้ง
เลขาฯ คนสนิทและบอดี้การ์ดจึงออกไปยืนเฝ้าอย่างคนที่รู้หน้าที่ดี

คาลิคขัดตัวอย่างแรงด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว ไม่สนใจแผลที่แขนของ
ตนเองแม้แต่น้อย “เด็กบ้า เด็กเกเร ไร้ความเป็นผู้ดี ไม่มีใครสั่งใครสอน
ทำตัวก้าวร้าว ต่ำ”

“นี่ จะบ่นอีกนานไหม”

เสียงเล็กๆ เข้าปัญหาตั้งขึ้นจากทางด้านหลัง คาลิคหันขวับกลับมา
มองด้วยแววตาจุนกิก

“ยังกล้ามาเสนอหน้าอีก!” คาลิคตะคอกใส่เสียงห้วน ก่อนจะเอะใจ
เมื่อเห็นเสื้อผ้าชุดใหม่ของตนเองอยู่ในมืออีกฝ่าย “วางเสื้อลง เดี่ยวนี้!”

“ซีโมโหจริงๆ” หญิงสาวบ่นเบาๆ ไม่ให้คาลิคได้ยิน และเริ่มเกริ่นถึง
เรื่องที่ตนเองต้องตามมากุญด้วย “วางลงนะมันก็ได้อยู่ แต่เรามาตกลงกัน
ก่อนดีกว่าไหม”

“ตกลง! ผันไปเถอะ ไม่มีข้อตกลงใดๆ ระหว่างเราทั้งสิ้น เตรียมตัว
รอดูผลงานของเจ้าได้เลย” คาลิคแววตาเอาจริง ยืนยันเด็ดขาด

“แหม จะใจร้ายไปถึงไหน หัดใจกว้างหน่อยสิ คิดเล็กคิดน้อยไปได้
ไหนบอกว่าเป็นถึง คาลิค อัลฟาเย่ ผู้ยิ่งใหญ่ เรื่องแค่นี้เอง” อาลิยาพูดไป
มือก็หมุนเสื้อผ้าชายหนุ่มเล่น ไม่มีแววสำนึกผิดสักนิด

“วางเสื้อลง แล้วก็จดจำให้ขึ้นใจว่า คาลิค อัลฟา-เรล” คาลิคสั่งเสียง
เย็น พร้อมกับเน้นย้ำสกุลชัดๆ ให้ฟังอีกครั้ง

อาลียาไม่อยากขัดใจฝ่ายตรงข้ามในตอนนั้นจึงยอมเรียกตาม “คาลิค อัลฟาเรล นะ มาตกลงกันดีกว่า”

“คาลิค อัลฟาเรล ไม่เคยตกลงอะไรที่ไม่ต้องการ” คาลิคพูดเสียงหย่น แล้วหันหลังอาบน้ำต่อไปอย่างไม่สนใจ ความรู้สึกโกรธจัดเมื่อสักครู่นี้เริ่มจางหายเมื่อรู้ว่าตอนนี้ตนเองเป็นต่อ ถึงขนาดเด็กบ้าต้องตามมาจ้องตกลงด้วย

“โธ่ จะอนอะไรมากมาย ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรสักหน่อย”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่โต” เสียงฮึดตามมา คาลิคหมุนตัวมาประจันหน้ากับอาลียาอีกครั้ง “เอาชีม้ามามะเลบนที่นอนข้า ข้ายังเขียนบนอกข้าด้วยคำโกหก นี่หรือคือเรื่องไม่ใหญ่โตของเจ้า”

“พูดมาเลยดีกว่า จะตกลงหรือไม่ตกลง” อาลียาชักหน่อไม้ไผ่เมื่ออีกฝ่ายวางอำนาจข่มเหลือเกิน

“ไม่” คาลิคยืนยันคำเดิม

“ดี” จั่นแก้ผ้าเดินกลับแล้วกัน”

“เด็กบ้า เอาเสื้อวางลงเดี๋ยวนี้!”

“ไม่” จนกว่าเราจะมาตกลงกันดีๆ แค่ว่าท่านลืมเรื่องชีม้ามกับตุ๊ดชะเลื้อผ้าของท่านก็จะวางลงอย่างเรียบร้อย พร้อมที่ท่านจะใส่กลับไปด้วยสง่างาม” อาลียาริบบิ้นข้อเสนอนั้นที่มีโอกาส

“เจ้าขอมากไป อาลียา” คาลิคตอบกลับเสียงห้วน แว่ตาไม่ยอมอ่อนให้แม้แต่หน่อย

“ไม่เอาแน่ใช่ไหม” อาลียาถามย้ำอีกครั้ง

“ใช่!” คาลิคยืนยันคำตอบเดิมด้วยเสียงหนักแน่น

“ดี” ไหนๆ กลับไปก็ต้องโดนลงโทษอยู่แล้ว งั้นก็เอาชีม้ามไปกินด้วยก็แล้วกัน” พูดจบอาลียาก็ขว้างชีม้ามในถังที่ตนเองหิวติดเอามาด้วยใส่คาลิคแบบไม่ยั้งมือ

ชายหนุ่มหลบเป็นพลวัน ปากก็ร้องห้ามเสียงหลง “อย่าๆ หยุดๆ

อาลี...”

เสียงร้องห้ามหายไป เมื่อคาลิคหลบลูกที่สามไม่ทัน โดนหน้าเต็มๆ จนเลยไปแถบหนึ่ง

“ฮ่าๆๆ เป็นไง ชี้ม้าอร่อยไหม สดๆ ใหม่ๆ จากตูตม้า เราหาคนลอง กินมาตั้งนานเพิ่งได้ตัววันนี้ เป็นไงหวานหอมอร่อยมากหรือเปล่า” อาลียาหัวเราะซ้ำ เมื่อเห็นชี้ม้าลอยไปปะทะหน้าคาลิคเต็มแรง

คาลิคมุดหลังไถ่หน้า อาลียามองหา กระว่าถ้าคาลิคโผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ เมื่อไหร่จะขวางใส่อีกสักชุด

หญิงสาวยืนรออยู่พักใหญ่ คาลิคก็ไม่โผล่ขึ้นมาสักที จนอาลียาเริ่มใจคอไม่ดี กระสับกระส่ายเหลียวมองหน้าตาเล็กล็ก

“อย่าบอกนะว่าล้าลึกชี้ม้าจนจมน้ำตาย...คาลิค อยู่ไหนเนีย อย่าเล่นบ้าๆ นะ” อาลียารีบวางถังลง เดินลุยน้ำเข้าไปยังที่ที่เห็นคาลิคเป็นครั้งสุดท้าย พร้อมกับส่งเสียงร้องเรียก “คาลิค! คาลิค! เฮ้ย!”

ร้องได้แค่นั้น อาลียาก็จมดิ่งสู่ใต้ท้องน้ำอีกคน

ภายใต้บึงน้ำ สองร่างนัวเนียพัดกันพลั้วจนแทบจะเกาะกันไม่ออก โดยฝ่ายหนึ่งพยายามจับตัวอีกฝ่ายไว้ แต่ฝ่ายที่จะถูกจับตัวก็สู้สุดฤทธิ์ทั้งเตะทั้งต่อยมั่วกันอยู่ใต้น้ำ จนเมื่อทั้งสองสุดจะทนไหวก็ทะเล้งพรวดขึ้นมาหายใจพักยก

“แฉะๆ เล่นบ้าอะไร คนหายใจไม่ออกนะ” อาลียาตวาดแหวด

“ไม่ได้เล่น ข้าเอาจริง วันนี้ถ้าข้าไม่สะสางเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น ก็ขออย่าได้ชื่อ คาลิค อัลฟาเรล อีกเลย” คาลิคประกาศเสียงห้วน ถึงยังงี้ก็ไม่มีวันยอมปล่อยเด็ดขาด เพราะหนนี้ทั้งเจ็บทั้งแค้นสุดๆ ที่โดนปาชี้ม้าใส่หน้า

“เออ เดียวก็รู้ว่าชื่อ คาลิค อัลฟาเรล ตู้ดจงหองอีกหรือเปล่า” อาลียาเชิดหน้าเถียงใส่ไม่ยอมแพ้

“เด็กเหลือขอ! ถอนคำพูดเดี๋ยวนี” คาลิคคำรามเมื่อโดนตะโกนใส่หน้าว่าเป็นตูดจงหอง

“ทำเป็นฟังเรื่องจริงไม่ได้ ตู๊ดซัดๆ ยังจะมาเถียง พวกไม่ยอมรับความจริง”

“เด็กบ้า เด็กเกเร เด็กประสาท...” คาลิกโมโหเดือด กระโจนเข้าไปใส่ อาลิยาด้วยความโกรธจัด อาลิยาเองก็ไม่ยอมแพ้ สองคนหลุดกระซากย้อยุดกันอยู่กลางสายน้ำ พร้อมกับคำสบถของทั้งสองฝ่ายที่ต่างผลัดกันพรู้งพรู้ออกมา

“ปล่อยนะไว้ย ไม่งั้นได้กินขี้ม้าอีกแน่”

“เจ้านะสิ ต้องกิน” คาลิกโต้ตอบ

“ปล่อยนะคนซิ่งก อี! กลัวคนอื่นรู้ว่าน้ำเชือกกลายพันธุ์ไม่ได้คุณภาพ ไปแล้วละสิ ถึงงกไม่ยอมให้”

อาลิยาซุดเอาเรื่องน้ำเชือกมาตะโกนใส่ ยิ่งทำให้คาลิกยั่วจัด ต้องระบายออกด้วยเสียงคำรามดังลั่น

“อ้าก!”

“อ้าก!” อาลิยาร้องตาม เสียงแบบเสียงของคาลิกได้เหมือนเสียงจนชายหนุ่มปวดหัวตบๆ

ถึงตอนนี้คาลิกได้แต่ปฏิญาณในใจ ยิ่งไฉวันนี้ก็ไม่มีทางปล่อยเด็ดขาด ต่อให้ต้องอยู่ในน้ำทั้งวันทั้งคืนก็ยอม...แล้วโอกาสก็เป็นของคาลิก เมื่อชายหนุ่มได้จังหวะเหมาะตอนอาลิยาสะบัดตัวออกและปล่อยไม่ทันระวังตัว จึงกระซากร่างเล็กมารวบตัวกอดไว้จนแน่น

“หึๆ คราวนี้เสร็จแน่ อาลิยา” คาลิกเอ่ยเสียงเยาะเย้ยอย่างลำพองใจ

อาลิยาหายใจหอบเหนื่อย ครั่งนี้ตื่นยังงี้ก็ไม่หลุด เพราะสองมือใหญ่ ตั้งใจโอบรัดอย่างแรงทั้งแน่นทั้งเหนียว จนร่างของคนทั้งคู่เบียดชิดแนบสนิท

“นี่จะรัดกันให้ตายไปเลยหรือยังไ้ เออ เอาเป็นรายอมแพ้ จะฆ่าจะแกงกันก็เชิญ” หญิงสาวตอบอย่างไ้ล้าย ในเมื่อแพ้แล้วก็ต้องยอมรับ

“ยอมแพ้ ข้าพยังไม่ผิดใช่ไหม” คาลิคทวนคำอีกครั้ง ไม่อยากจะเชื่อ
ว่าอาลียาจะยอมแพ่ง่ายๆ

“อืม” อาลียาตอบรับเสียงแข็ง

“ดี ข้าขอได้ยืนยันคำนี้จริงๆ แล้วก็หัดเจียมตัวไว้บ้าง ผู้หญิงต่อให้
ทำตัวเก่งขนาดไหน ก็ไม่มีวันสู้ผู้ชายได้ เหมือนเจ้าตอนนี้ไงละ แพ้ราบคาบ
ไร้หนทางต่อสู้” คาลิคได้ทักไปไล่เยาะเย้ย มองหน้าคนที่ขอยอมแพ้ด้วยความ
รู้สึกเสียใจ

อาลียาเงยหน้าขึ้นมองผู้ชนะ เพียงเสี้ยวเวลาที่ประสานสายตากัน
และกัน คาลิคชะงักกันไปกับแววตากะจ่างใสของดวงตากกลมโตที่ระยิบ
ระยับพร้อมๆ กับมีหยดน้ำเล็กๆ เกาะอยู่บนแก้มนางอน

“อาลียา...” คาลิคเอ่ยเสียงแผ่วเบา เหมือนคนตกอยู่ในอาการเคลิ้ม
ฝันและโดนมนตร์สะกดอย่างจัง ผู้นำอัลฟาเรโล่ใหม่ใบหน้าลงมาอย่างลึ้มตัว
ก่อนหัวใจชายหนุ่มจะพองฟูแปลกๆ เมื่อเห็นอาลียามองเขาด้วยแววตา
วิบวับ เขาจึงทำในสิ่งที่ไม่เคยทำสักครั้งในชีวิต ด้วยการปล่อยตัวปล่อยใจ
ก้มหน้าลงไปจนแทบจดขีดใบหน้านาง...

พลັก!

อาลียาเหวี่ยงกำปั้นเข้าไปที่สันกรามเต็มแรง ในจังหวะที่คาลิคปล่อย
คลายวงแขนที่รัดตัวหญิงสาวไว้

คนปล่อยตัวหน้าหัน สติที่เลื่อนหายกลับเข้าตัวทันที

“เด็กบ้า! กล้าต่ออายุใช่ไหม” คาลิคหน้าแดงก่ำ ตะโกนดั่งลั่นหมาย
จะเอาคืน แต่อาลียาซึ่งตั้งหลักได้แล้ว วิ่งรวดเร็วขี้นมายืนอยู่ริมตลิ่ง
และจ้องมองคาลิคตาเขียวปัด

“ไอ้ช๊ก ลามก ไม่ต่ออายุให้ตาแตกกับบุญเท่าไรแล้ว” อาลียาตะโกน
ตอบ นี่ถ้าเธอสูงกว่านี้อีกสักนิดคงต่อแบบเต็มหมัดได้ดียิ่งกว่านี้ ยิ่งคิด
ยิ่งเจ็บใจ อาลียาจึงเดินดุ่มๆ ไปหยิบขี้ม้าที่เหลือขึ้นมา แล้วปาไปที่คาลิค
แบบรวดเร็วสุดๆ

“นี่แน่ะ นี่แน่ะ ไปตายซะคนชั่ว คนเลว ไอ้คนสองเพศ อยู่ใกล้เพศไหนก็เป็นเพศนั้น”

“เฮ้ย! เฮ้ย!” คาลิคร้องลั่นหลบไปมา และตะโกนสั่งลูกน้องของตนเองอย่างสุดซึ้ง เมื่อเห็นแต่ละคนยืนนิ่งเหมือนหุ่นยนต์ “โอ้โวย ยืนช่ออยู่ทำไม ไปแย่งถึงขี้ม้ามา”

“ครับๆ” ราชิดและคนอื่นๆ เหมือนเพิ่งรู้สึกตัว หลังจากยืนดูเจ้านายตนเองกอดรัดฟัดเหวี่ยง และเกือบทำอะไรบางอย่างที่ผิดนิตยทุกตารางนิ้ว ต้องเนียบเสมอ

ราชิดและพรรคพวกรีบเดินเข้าไปหาอลิยาตามคำสั่ง แต่หญิงสาวไม่ยอมแพ้ สาดขี้ม้าทั้งถึงใส่คนของคาลิคแบบที่โดนกันเต็มๆ ไปทั่วหน้า จากนั้นก็วิ่งหนีหายไป ทั้งให้ทุกคนยืนมองชุดของตนเองที่เประอะขี้ม้าด้วยสายตาปลงๆ

“เด็กบ้า จับตัวได้เมื่อไหร่ โดนหักคอแน่” คาลิคเดินบ่นอย่างหงุดหงิดขึ้นมาบนฝั่ง รอยเขียวช้ำจางๆ บนสันกรามฟ้องชัดเจนว่าเมื่อสักครู่นี้เหตุการณ์อะไรขึ้นบ้าง

“อ้าว จะยืนนิ่งทำไม รีบไปล้างตัวซะ หรือว่าจะกลับไปทั้งแบบนี้” คาลิคหันมาดูลูกน้องตนเอง แก่เก๋จากการโดนสายตาทุกคู่พยายามเหลือบมองรอยที่ระลึกลั่น

“ครับๆ” ทุกคนหลบสายตา รีบแยกย้ายกันออกไปล้างตัวก่อนที่จะโดนเล่นงานเป็นรายต่อไป

“เร็วๆ ละ ชักช้า ไม่ได้เรื่อง” คาลิคบ่นไล่หลัง และเปลอเอามือมาแตะรอยที่โดนฝากไว้ แต่ะเสร์จก็ยืนจ้องที่ตนเองขาดสติไปชั่วขณะ “มอมยิ่งกว่าลูกหมาสกปรก ยังเปลอตัวไปได้ ไม่เข้าท่า”

ราชิดแอบชำเลืองมองเจ้านายที่พูดอยู่คนเดียวด้วยแววตาแปลกใจ ไม่เคยสักครั้งที่คุณคาลิคจะจิตตกถึงขนาดพูดเองเออเองแบบนี้ ยิ่งอาการเปลอตัวจนเกือบจะทำเกินเลยกับผู้หญิงเป็นอะไรที่ผู้นำอัลฟาเรลไม่เคยเป็น

เพราะ คาลิค อัลฟาเรล ไม่เคยวอกแวกหรือสนใจสาวๆ ชีวิตนี้มีแต่งงาน
และงานค่านี้นั่น ดั่งนั้นเรื่องผู้หญิงสำหรับคุณคาลิคจัดได้ว่าไร้ความ
สำคัญโดยสิ้นเชิง แล้วทำไมวันนี้ถึงพอไปได้ขนาดนี้...